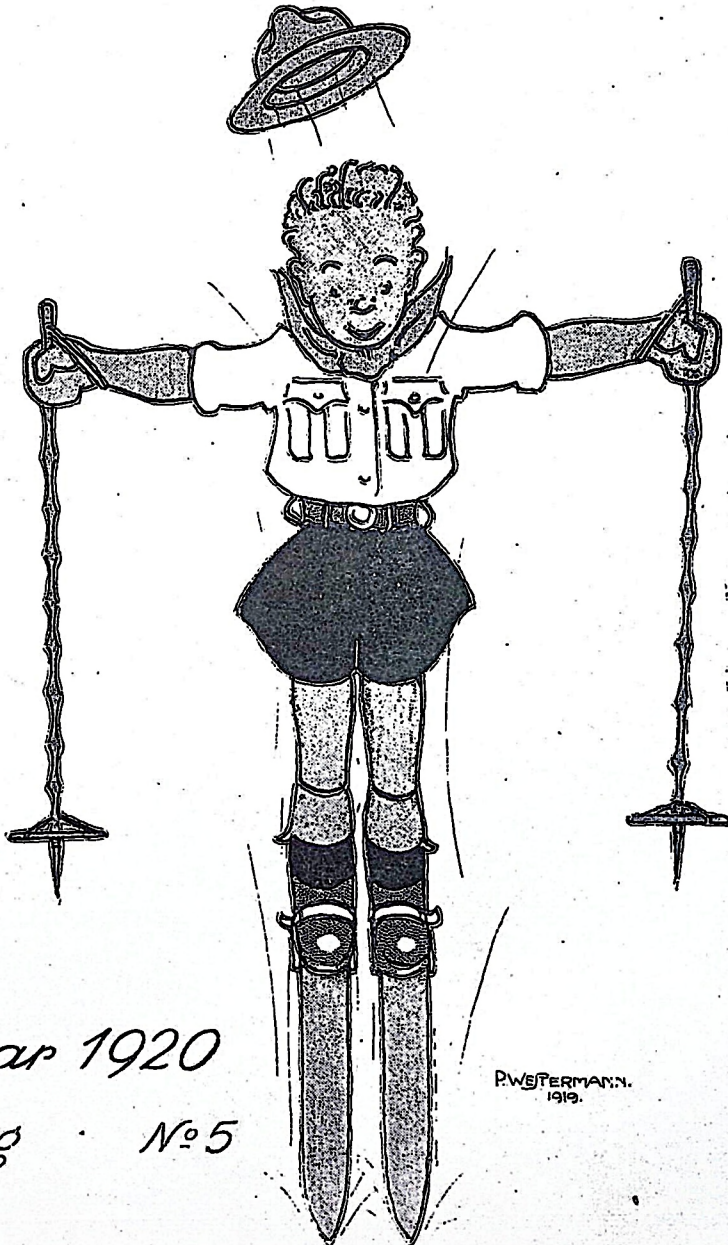

SPEJDERNES - MAGASIN

VOR UNGDOM.

Februar 1920

4. Jahrgang · No 5

P. WESTERMANN.
1919.

Annoncér
i
Vor Ungdom

Største
Drenge- og Ungdomsblad
i Norden

Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser,
fortrinlig i Smag, billigt i Brug.
Alt i Konserves og tørrede
Frugter føres.

..... „SANA“
Telf. 5650. Skindergade 28

Hellerup-Spejdernes Barber & Frisør
bor Strandvej 189 -- Tlf. Hellerup 879y
Barbersalonen „Elegant“
er Hellerups første Barbersalon.
Specialitet:
Ansigtsmassage
Hovedmassage
Rationel Behandling mod Haaraffald

Elis Mellerup

Strandvej 159 - Telf. Helrup 739

Cigarer, Tobak, Cigaretter
P. Wulff — Horwitz & Kattentid
A. M. Hirschprung & Sonner m. m.

Bogtrykkearbejde

til gængse Priser leverer

Hellerup Bogtrykkeri
Kommunens ældste Bogtrykkeri

(Indehaver: Johan Henriksen)

Hellerupvej gennem Porten Nr. 8
Tlf. Hellerup 334

Annoncer
til

Vor Ungdom

Afdeling for København og Øerne
samt Norge

sendes under Adresse:
VOR UNGDOMS
Annonce-Afdeling
Strandvej 110 C. Hellerup

Kontortid: Kl. 12-1, Tlf. Hellerup 1313

TELTE vandtæt imprægneret
Teltduk
amerikansk Armyduck
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

N-THORSØ-OLSEN
BOGTRYKKERI
Hellerup-Strandvej 189
Tlf. Hellerup 879y
Leverandør til København Div.

== Altid det nyeste for Sæsonen! ==
Hovedforretningens Priser.

Strandvej 163. **ILLUM.** Telf. Høll. 324.
692.

AXEL VELDEN

Prima
Chesterfield-Lædermøbler
og engelske do. med Gobelinstof.
Specialitet: Overpolstrede Møbler.
Hovedforretning:
Strandvej 187. — Telf. Helrup 75

Stort Lager og Udstilling
af Egetræs- og polerede Møbler
Strandparksvej 11. Telf. Helrup 2064 x

NBI Ompolstring af Møbler, samt Markiser
og Dekorationsarbejder anbefales.

Clichéerne til
Spejdernes Magazin
udføres i

W. Dietrich & Søn
Cliché Anstalt
København

Dyltorv 11

Telf. 12869.

„Vor Ungdom“s Læsere bør alle være i Besiddelse af

LOMMEBOG FOR SKOLEELEVER 1920.

Pris 2 Kr. 25 Øre indb.

Rektor Hartvig Møller redigerer som sædvanlig Lommebogen og har skrevet en interessant Artikel „Vandrefuglene“; det er dog ikke om Fugle, men om Drenge, som i deres Fritid drager ud i Naturen sammen med nogle Kammerater. Foruden det sædvanlige Stof bringer Lommebogen i Aar 8 meget smukke Billeder fra Sønderjylland, trykt paa Kunsttryk-papir.

V. Richters Forlag.

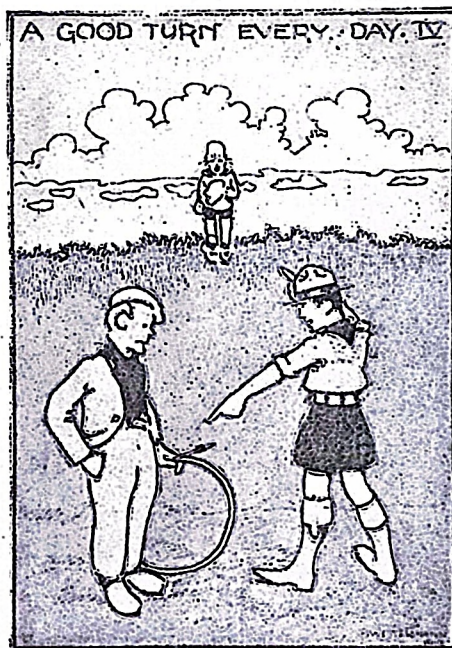
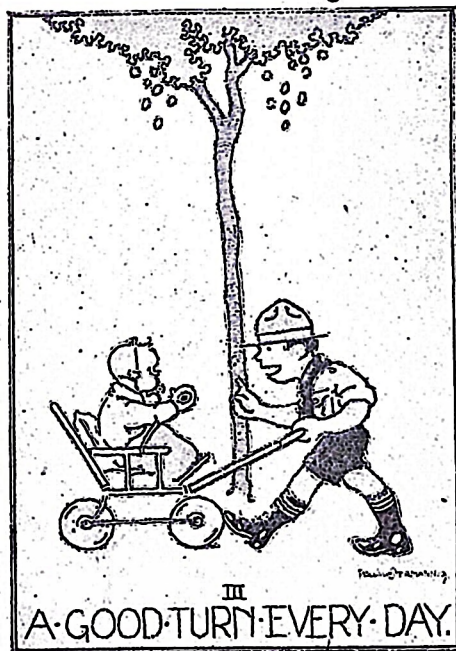
Oplag 4800 Ekspir. — Pris 50 Øre.

SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

4. Aarg.

FEBRUAR 1920

Nr. 5

Abonnement

6 Kr. pr. Aar, Enkelt
No. 50 Øre.

Abonnement kan tegnes
saavel for et Kvartal
som halv- el. helaarlig
paa ethvert Postkontor
saavel i Ind- som Udland.

Udgivet af „Det danske Spejderkorps“.

Redigeret af POVL RASMUSSEN, Prmlt., Box 75, Viborg.

Hoved-Ekspeditionens Adr.: Box 75, Viborg.

Ekspedition for Boghandlere:

Steen Hasselbalchs Forlag, Kobmagergade 26³, København. - Telefon Central 12240.

Annoncering

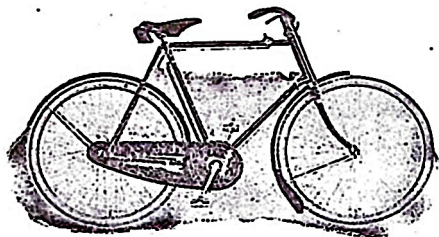
Pris pr. 1/4 Side 100 Kr., 1/2 Side
50 Kr., 3/4 Side 25 Kr., 1/8
Spalte 34 Kr. For mindre
Annoncer 20 Øre pr. m/m.
Rabat for 12 Gange 10 %
Afdeling for København og Øerne.
Strandvej 110, Hellerup. Tlf.
Hellerup 1313.
Jysk Afdeling, Tlf. 4616. Aarhus.

Englands fineste
Cykle

Humber

fabrikeret af:
Humber Ltd Bes-
ton og Coventry

Verdens ældste og største Cyklefabrik.

Humber Cyklen benyttes bl. a. af:

Hs. Maj. Kongen af England.
— Dronningen af England.
— Kongen af Norge
— Dronningen af Norge.
— Kongen af Italien

Hs. Maj. Kongen af Grækenland.
— Kongen af Spanien.
— Shahen af Persien.
— Sultanen af Marocco.
— Emiren af Afghanistan.

Generalrepræsentanter for Skandinavien:

N. RAABERG & Co.

Farvergade 8-10. — KØBENHAVN — Telefon 9832

Den originale
amerikanske
Spejderstøvle.

Nr. 35-36-37

30,00

Nr. 38-39-40

33,00

Engelske Strømper
med grøn Bort
6 1/2-7-7 1/2 Kr.

Engelske Strømper m. 2 hvide Striber i Opslaget
7-7 1/2 Kr.

Engelske Regnfrakker

14-16 Aar Kr. 28,00 - voksne Størr. Kr. 38,00-40,00

Vindjakker	Nr. III-II	I	0
Kr.	28,00	30,00	32,00

Forlang Prislister.

Spejderkorpsets Munderingsdepot

Studiestræde 30 — København K.
Telefon 3186

Poul Holm, Silkegade 11.

Leverandør til alle Sportsforeninger.

Boldspildragter - Løb- og Svømmedragter - Gymnastikdragter
Bryderdragter.

Spejder-Benklæder Kr. 6,00, Strømper Kr. 7,00-8,00,

Sandaler billigst hos

Poul Holm, Telefon 3082.

..... **AMATØRERNE**

køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos

HEINRICH & POULSEN

HØJBROPLADS 6 — KØBENHAVN — TELEFON 1428, 8728

Enhver rigtig Spejder
laver selv sin Suppe af
„THOR“ Kødetrakt

CAND. PHARM
ENGEL & KISKY'S
RAVNEKUR
PASTILLER
INDEHOLDER SØKKER.

Mod Hoste og Hæshed
i Cartons á
35 Øre

Sorø Andelsfrugteri.

Specialitet:

MARMELADER.

Sorø Andelsfrugteri.

Jeg vil hjælpe min Skole.

Der er et dansk Ordsprog, der siger: Ingen er sig selv nok, den ene har altid den anden behov. Det er et Ordsprog, der passer godt for Spejdere. Selv er I glade ved, at nogen vil hjælpe jer, men er I rede til at hjælpe andre? Man ser saa ofte, at en Trop er sig selv nok, den tænker kun paa, at alt gaar godt indenfor det lille Samfund, som en Trop er; men naar det gælder at tage en Tørn for at fremhjelpe Spejderbevægelsen som Helhed, naar det gælder at støtte det Korps, hvorefter vi alle er Enere, saa er der saa mange Troppe, der ikke yder, hvad de kan. Det er en Skam!

Vi er alt for faa Spejdere i Danmark. Er en Dreng Spejder, kaldes han i Skolen Svend Spejder, Spejderhans el. lign., fordi der er saa faa af dem. I Stedet for burde der være saa mange Spejdere, at der med Rette kunde siges til de faa Ikkespejdere: „Hvorfor er du ikke ogsaa Spejder?“

Et af de Steder, hvor Spejderporten i Danmark har mødt en Del Modstand, er netop i Skolen, hos Rektor, Inspektør og Lærerne. Dem maa vi vinde!

Man vinder bedst Folk ved at

visе, at man dur til noget, at man kan omsætte sine smukke Ord i Handling.

Hør her et Forslag, som I kan realisere i Skolen: Er der i jeres Skole nogle Spejdere — om I hører til samme Trop eller er fra forskellige, det gør intet — saa slut jer sammen og spørg Rektor eller Inspektøren, om I maa hjælpe, hvor der kan være Brug for jer.

Jeg skal vise jer paa hvilke Punkter, I kan være til Nytte.

I kan danne en Samariterpatrolje. I de fleste Skoler er der et „Samariterskab“ — er der ikke noget paa jeres Skole, saa foreslaa, at der anskaffes et — men der er ofte ingen af Lærerne, som forstaar at yde første Hjælp. Der kan I gøre Gavn. Hvis en Dreng skærer sig, brænder sig, brækker et Lem el. lign., saa ved Læreren, at han blot behøver at henvende sig til en eller to fra Samariterpatroljen, og I kan yde den foreløbige Hjælp.

I kan assistere ved Udpyntning af Gymnastiksalen ved Skolens Fester, sætte Bænke og Stole frem ved Forældremøder og Foredrag.

Nogle kan maaske paatage sig at hjælpe i Biblioteket, nogle ved Laboratoriet eller den zoologiske Samling.

Der er Omraader nok at tage fat paa.

I skal se, naar I gør det godt, som I paatager jer, bliver Lærerne glade for jer og regner med Hjælpetroppen som fast Institution indenfor Skolen.

Nogle af mine Spejdere har begyndt paa dette. De har hjulpet med at samle Bøger til sønderjydske Børn og Klæder til Wienerbørnene paa deres Skole. Da der lige før Jul var Tale om, hvem der skulde pynte Salen til Julefest, sagde Rektor til en af Lærerne: „Vi har jo vores Spejdere!“ og sendte Bud efter dem.

Hvis I saaledes organiserer jer indenfor Skolen med dens Tilslutning, skal I se, I vinder hele Skolens Sympati; I faar Lærerne med jer, og flere af Kammeraterne bliver Spejdere, og I gør saaledes en good-turn baade for jeres Skole og jeres Troppe.

Aage Jørgensen.

NATURENS SØN.

Et lille Mindesmærke.

Børn paa Landet staar ofte i et langt inderligere Forhold til Naturen end Børn i Byerne; de kan føle sig som hørende med til alt det, Gud har skabt — alt hvad der lever og rører sig omkring os. Livet inden Døre er dem ikke nok, de vilde føle sig indespærrede, om de ikke fik Lov at indaaende den friske Luft, lade Blikket strejfe udad indtil Horisonten, hvor Himlen — som det synes bøjer sig favnende ned mod vor Moder Jord. De vilde føle sig ensomme, om de ikke kunde betragte Træerne, undersøge Vandene, studere Planterne, lytte til de mange Lyde, der udgaar fra Naturens Verden.

Børn i Byerne har ikke alt dette; de kan have Parkerne, men det er ikke det samme som „Landet,“ mange maa endog nøjes med, hvad de i deres Fantasi kan opbygge.

Men kommer de saa ud paa Landet — og, Gud ske Lov, den Lykke opnaar jo en Del i vore Dage! saa føler de det rige Liv strømme sig i Møde, og særlig da saadanne Børn, i hvem der har ligget en stor Længsel efter Naturen.

Erik var en Dreng, der fra ganske lille af havde denne Udlængsel, og lykkelig var han, da hans Forældre fik en lille Landejendom tæt ved Skov og Vand. Han udtalte selv, at han var som en Søn af Naturen — i Harmoni med den, ligesom et Led af den. Han læste og tænkte bedst, naar han sad skjult under en Busk, megen Fritid tilbragte han i Træerne, da lyttede han til Fuglenes Kvidren, drev det virkelig til at forstaa en Del af deres Sprog.

Hvor som helst Erik i Naturens Skød opdagede et af dens Børn, der havde taget Skade — en vingeskudt Fugl, en sondertraadt Bille eller Snegl, ja, endog af de hæsligste: en stakkels Skruptudse eller et Kryb — i dem alle saa han en Medskabning, noget af den Gud-

Fader, hvem alt og alle skylder Livet. Saa undersøgte han dem med varsom Haand, aandede mildt paa dem; men kunde han ikke læge eller lindre, dræbte han dem hurtigt.

En Gang fandt han en vild Kat, den var saaret og blodig, kunde ikke gaa. Han tog den op til sig; straks hvædede og kradsede den, men hurtigt folte det saarede Dyr, at det var en Medskabning, som vilde den godt. Erik bragte den til sin Moder, der havde samme Sind som han. Det var jo hende, der saa tidlig havde indgivet sine Børn Kærlighed til Naturen, til alt levende.

I Forening vaskede og forbandt de den og talte mildt til den, de havde Lykken med sig, den kom sig, blev ganske tam og et herligt Dyr, en hengiven og taknemlig Ven.

Naar man gik i Familiens Have, kunde man faa Øje paa smaa Skaaale, anbragte hist og her, een var for de vilde Katte, en anden for Pindsvinene, der mødte, saa snart det blev mørkt, for at faa deres Mælk og lidt Kødaffald.

Brødkrummer blev hver Dag med venlig Kalden udstrejet for Havens Fugle, Erik kendte og elskede hver enkelt, og de frydede ham til Gengæld ved deres Sang og Frejdighed; han syntes, de takkede ham. Han kendte deres Røder og vogtede paa, at Kattene ikke forstyrrede dem.

En Dag kaldte han: Kom Mor, og se noget smukt! Da havde han fundet en Hvepsere eller Bo, anbragt paa Husets Altan. Hvor var den nydelig, et helt lille Kunstværk, opbygget Celle ved Celle som af graat Papir. Andre kom til og sagde: „Tag den bort, ødelæg den! De Hvepse kan jo overfalde Dig!“ „Aah nej“, smilede Erik, „intet Dyr gør mig Fortrød!“

Skønt blod og kærlig, saa uendelig fint folende kunde Erik optræde i Vrede, handle som en Mand ved Lejligheder, hvor han fik Øje paa Dyrplageri. Han kom i Følge med en ældre, da han paa en Spadsere-tur saa en Flok større Dreng med

Kæppe mishandle en Tudse, hvis bedrovede Øjne indtil nu forgæves havde søgt Beskyttelse.

Den ældre vilde afholde Drengen fra at blande sig deri; men Erik for løs paa Knægtene, skammede dem ud, greb Tudsen og tog den med i sit Lommeterklæde. Hele Flokken styrtede efter ham, men Erik gjorde Front imod dem, knyttede Haanden og sagde: „Kom an! Vil I slaas, saa har jeg Kræfter nok!“ Da gik de slukørede bort.

En anden Gang saa Erik en Droskekusk mishandle sin udmagrede Hest ved at slaas den i Hovedet med Piskeskafet. Dyret stejlede og Blodet dryppede fra dens Hoved. Da harmedes Drengen i den Grad, at han glemte sig selv og fløj paa Manden. Det gik ikke upaatakt hen. Manden fik en Bøde og Erik officielt en Henstilling til i slige Tilfælde kun at melde Dyrplageren, men privat af Assessoren de rosende Ord: „Du var en brav Dreng!“

Saadan var han, mod alt levende, kærtegnende, hjælpende, beundrende — undtagen overfor de Mennesker, der forsyndede sig mod Naturens Love.

Øg Dyrene forstod ham. Koen paa Marken rakte sin Mule imod ham og brummede svagt, den forlangte og fik hans Kærtegn. Føllet sprang efter ham, de gjorde Krumspring begge to. Lammet slap det moderlige Yver og gik ham i Møde, han begravede sine Hænder i dets bløde Uld.

Øg I skulde have set ham sysle med Planterne, borttage den døde Rose, der skæmmede den levende ved dens Side, binde Ranker op, naar de slæbte hen ad Jorden, vande, naar nogen af dem tørstede — de længselsfuldt, ligesom bedende mod Himlen, naar al Naturen sukkede efter Regn.

I, mine læsende Venner, kender maaske ikke en saadan Dreng? Det skulde da være mellem de danske Spejdere, hvis Færd og Stræben gaar ud paa at blive unge Mønstermænd? — Erik var ogsaa sjælden! Var maa jeg desværre

(Forfættets Side 6).

Til de sønderjyske spejdere.

Spejdere, brødre fra sønden aa,
jeg hilser jer her med en sang,
jeg lader dens strofer med blæsten gaa
ned til den slesvigske vang.
En jubelhilsen, et nytårsbud
til jer i udlændigheds vold,
mens solen lyser bag vinterslud
og straaler paa danmarks skjold.

Jeg husker en skinnende sommerdag
vi stod ind langs den grønklædte fjord,
i stavnen bruste vel tyve flag,
og sangen gik i vort spor.
Saa vandred vi sammen den brede chaussé
til det sted, dér kæmperne stod;
til møllen, til skansernes brudte allé,
hvor jorden er vædet af blod.

Vi standsed; en khakiklædt spejderhær,
hos os, i vor midte, I var
med duggede øjne i sommerens vejr;
men den rød-hvide farve I bar.
Solen lyste, og himlen var blaa,
og vi hilste jert land med et smil —
det præjsiske „denkmal“ saa højt og graa
bekymred os ej i vort hvil.

Maaneder svandt; I er ej kommet hjem,
dog haster I ej, men I tror;
endnu staar vor dør kun en smule paa klem,
men hun længes imod jer, vor mor.
Men den dag, da døren er aaben og vid,
da glem kun de trængselens aar
og glæd jer — nu kommer den favre tid
og det lyse og herlige aar.

Chr. Reinhard.

(Fortsat fra Side 4).

sige; thi han er ikke mere blandt de levendes Tal — ikke her paa Jorden. Han naaede næppe at blive Mand, blev kun 18 Aar, han var vist for fin og god for denne Verden. Han — denne Naturens fine og kærlige Son blev et Offer for Unaturen — for Krigen!

Erik var Sonderjyde — dansk-talende, dansk i Sind; men han maatte gore sin Pligt og møde, da han blev indkaldt. Han tog Afsked med Far og Mor. En ældre Broder var allerede ved Fronten. Alle savnede ham — Mennesker, Dyr og Planter.

Kun kort Tid — Gud ske Lov — maatte han lide ved at se og erfare Krigens Rædsler. Han faldt i Nordfrankrig, saaret ved Granatsprængning.

En Kammerat har fortalt om ham, hvorledes alle i Felten — thi han havde ikke en Fjende — havde elsket og set op til ham. Hvor han var, standsede Vildskab og raa Tale, hans Renhed og Mildhed var hans sande Værge, var noget af Gud.

Hele Natten laa han paa Valpladsen, i Begyndelsen ikke modløs, han mente sig let saaret. Det har sikkert været ham en Hjælp at se op til Himlens Stjerner — de, han ogsaa beundrede og elskede som Venner, han en Gang skulde lære at kende. Og i Aanden er han gaaet til de elskede derhjemme. Men hans Blod flød, vædede Græs og Straa og trængte ned i den Jord, der skulde opsluges saa mange af sine ædle Sønners Blod.

Da Erik ved Morgengry optoges af Ambulancen, laa han med foldede Hænder og lukkede Øjne; han aandede endnu svagt, men snart efter havde den fine, rene Sjæl forladt Legemet, var søgt ud i Naturen, Guds store Univers, til Lysets Sfærer, hvor der sikkert var beredt ham en Plads mellem dem, der elsker. *Anna Nording.*

Spejder, pas paa!

Ti Aar er svunden, siden Spejderbevægelsen holdt sit Indtog i Danmark og de første „Barknæ“ vakte Sensation paa vore Gader. Skridt for Skridt, men maalbevidst, har Bevægelsen i Lobet af de ti Aar arbejdet sig frem til dens nuværende Omfang og til den smukke Position, som Det Danske Spejderkorps nu indtager blandt Landets Ungdomsbevægelser.

Noget lille Arbejde har det ikke været at vinde frem, Megen Modgang, Uvilje, ja, ligefrem Modstand har der været at kæmpe imod og overvinde, men takket være Spejdersagens uomstødelige Eksistensberettigelse og hine første Førere herhjemme, der gjorde Spejdersagen til deres, og som holdt ud trods al Modgang, og hvoraf forovrigt flere endnu den Dag i Dag staar som Bevægelsens Ledere — er det lykkedes at naa frem.

Og nu efter ti Aars Forløb er vi da kommen saavidt, at vi i Aar har haft den store Tilfredsstillelse at modtage den første virkelige offentlige Støtte, idet Københavns Kommunalbestyrelse i Sommer bevilgede et Beløb af 1200 Kroner til Hjælp til Sommerlejre.

En anden lille offentlig Anerkendelse har Københavns Divisionen for nylig faaet, idet Københavns Skoledirektion har stillet Lokaltiteter med Lys og Varme i en af Kommunens Skoler til Raadighed for Divisionens Tropsførerskole.

Men naar Spejderbevægelsen nu saaledes synes at være godt paa Veje til at vinde almindelig Anerkendelse og den offentlige Støtte, som længe har været et af Ledelsens Maal — saa virker det unægtelig noget afsvalende, omtrent som at faa en Spand koldt Vand nedad Ryggen, at høre en af Statens Embedsmænd fremkomme med en alt andet end smigrende Udtalelse om Spejderne, og desværre — tilsyneladende ikke med Urette.

Det var en af Statens Skovridere, der udtalte, da jeg for kort Tid siden talte med ham om Spejderbevægelsen:

„Ja,“ sagde han, „Spejderne kan maaske være gode nok — inde i Byen — men herude i Skoven opfører de sig alt andet end spejdermæssigt og respekterer hverken Lov eller Ret. De cykler overalt paa Gangstierne, selv

hvor der findes Opslag med Forbud mod Cycling; de tænder Baal rundt omkring i Skoven, hvor de ander for godt, uden at tage noget som helst Hensyn til Brandfaren; de brækker vore Indhegninger omkring Planteskolen i Stykker for at bruge Granstagerne til deres Lejrarbejder eller til at brænde; de laver Gang paa Gang ligefrem Hærværk ved at hugge og brække Grene af baade smaa og store Træer. For ikke ret længe siden traf jeg en Flok Spejdere, der lige havde hugget Toppene af en hel lang Række Graner. Da jeg gik i Rette med dem, svarede de mig i en ovenikøbet meget uartig Tone, at de var Spejdere, og saa havde de vel Lov til at tage nogle Grangrene, naar de skulde bruge dem til deres Lejr.“

Ja, Spejdere, saaledes fortalte en af Statens Tillidsmænd. Det var jo ikke saa morsomt at høre paa, og selv om dette mere og mere bliver enkelte Tilfælde, der minder os om vore Børnesygdomme, selv om det gaar denne Mand, som det gaar mange andre, at han fælder sin Dom i Almindelighed, skønt han kun har enkelte Tilfælde at holde sig til, saa maa vi alligevel lægge os det paa Sinde, thi saadan vil de fleste udenforstaaende gore: domme og mulig fordomme efter de Ting, de ser.

Der er sikkert næppe een eneste af jer, som ikke er fuldstændig paa det Rene med, hvor ruskende, pinende galt det er at optræde saaledes, og til hvor stor Skade for hele Spejderbevægelsen det kan blive. Tænk, hvilken Sorg og Skade det vilde være, hvis Staten gik hen og nægtede Spejderne Adgangen til dens Skove. Men tænk nu ogsaa paa det, Spejdere, naar I selv kommer ud i Skoven, og navnlig naar I er ude paa egen Haand og selv har Ansvar.

Husk, at man ikke engang har Lov til at samle nedfaldende Grene i Skovene uden at have indhentet Skovopsynets Tilladelse.

Og husk saa, en Gang for alle, at det for en Spejder gælder om til enhver Tid — at holde sin Sti ren.

En enkelt uefterrettelig kan paa et Øjeblik nedbryde, hvad mange har været lange Tider om at opbygge.

P. Ernst-Andersen,
Chef f. Københavns Division.

Spøgelset i Garton-Skoven.

En spændende Fortælling.

Af Selsey Walthers.

De tætte Skove, der den sidste Halvmilsvej havde kantet den snævre Sti, veg pludselig for et aabent Terrain, der skraanede nedad mod en hel Kæde af Damme paa Bunden af den snævre Dal.

Sam Willett, der havde ført Patruljen, standsede og pegede paa en stor Bygning, som laa i et tæt Buskads paa den modsatte Bakkeskraaning.

„Nu er vi der!“ sagde han muntert.

„Det er ogsaa snart paa Tide!“ brummede Ted Vesey, „min Opakning tynger, som om den vejede en Ton“.

„Et smukt gammelt Hus!“ sagde Dudley Harvey, en høj, rask Dreng i 15 Aars Alderen. „Kun synes jeg, det er en Skam, at det skal fyldest med disse elendige Tyskere.“

„Kalder du det smukt!“ udbrød Lister Kane, en solbrændt Dreng med store, mørke Øjne. „Mig forekommer det at være den mest skumle Bygning, jeg nogensinde har set, og det Sted, jeg sidst vilde bryde mig om at bo.“

Der var en Træbro over den smalle Ende af den nærmeste Dam. Dens Planker rungede hult under Patruljens Tramp. Der var en underlig Stilhed overalt.

De fulgte Stien opad under tætte Hvidtjørn og gennem en med Ukrudt overgroet Have til den svære Hoveddør i den lange, lave Bygning. Sam tog en stor Nøgle frem af sin Lomme. Da han havde faaet Døren laast op, stødte han den tilbage, og de traadte alle fire

ind i den store, tomme Hal, der genlød af deres Stemmer og Fodtrin.

„Først til Køkkenet!“ sagde Sam, idet han slog en Portiére tilside og gik ned ad en lang Gang. „Her er det!“ og han traadte ind i et stort, lavtloftet, flisebelagt Rum. „Dudley, du kan gaa ud at faa fat paa noget Træ, og gøre Ild paa. Ted, du kan hjælpe mig med at pakke ud. Lister, hent noget Vand og vask de Kedler og Gryder af.“

I Løbet af „Nul, Komma, Nul“, var de alle sat i Arbejde, og straks efter knitrede Ilden lystigt i det store Komfur. Brød, Skinke, Kaffe og andre rare Ting ventede paa dem paa det store Fyrretræsbord, og Forberedelserne til Aftensmaden var godt i Gang.

Saa kaldte Sam paa Dudley.

„Skal vi se at finde et Sove-sted?“ begyndte han. Kaptajn Mansfield sagde, at nogle af Soveværelserne var møblerede.“

De fulgtes ad ovenpaa, hvor alt var lige saa tomt og støvet, som nedenunder. De kiggede ind i alle Værelserne, men kun et var møbleret. I dette stod der, mærkværdig nok, to Dobbeltsenge. Madratserne var der endnu, men der var hverken Tæpper eller Lagener.

„Det var dog snurrigt!“ sagde Sam. „Hvorfor har de mon anbragt to store Senge i et Værelse.“

„Det er da storartet,“ svarede Lister. „Saa kan vi allesammen sove i det samme Værelse.“

„Naal Bryder du dig da ikke om at have et Værelse for dig selv?“

„Ikke i det her Hus“, svarede Lister, med en Bevægelse som om han gyste ved den blotte Tanke derom.

„Aah! Gaa hjem og læg dig!“ skændte Sam godmodigt. „Du er altid saa overspændt.“

Han aabnede Vinduerne, fik fat paa en Kost og fejede Gulvet og tog derefter Madratserne for at se, om de var tørre.

„Fugtige som en Svamp! Vi bliver nødt til at tænde Ild op her,“ sagde han.

Der var Masser af Træ. De fik det snart til at brænde i Kaminen og gik derefter ned i Køkkenet igen for at spise til Aften.

Den fem Miles Spadseretur fra Yarness havde gjort dem allesammen sultne, og ristet Skinke, Smør og Brød, Syltetøj og The forsvandt med Lynets Hastighed.

De vaskede op, og Sam hentede et stort Kort, som han bredte ud paa Bordet.

„Næh, er du allerede færdig med det, Sam!“ udbrød Ted Vesey.

„Med hvilket?“

„Kortet over Gaarden.“

„Brug dine Øjne, Ted. Se paa det igen. Der er ingen Maal. Dem maa vi selv sætte til og desuden opmaale alle Udbygningerne.“

„Og finde ud af Vandtilførselen og Dræningen og alle den Slags Ting; ikke, Sam? tilføjede Dudley Harvey.

„Ogsaa det!“

Næsten to Timer gik med at drøfte Planer og kortlægge deres Terrain. Klokken 9 mente Sam, at det var paa Tide at „tørne ind“, og de tog saa deres Tæpper og gik op i det store Værelse ovenpaa.

„Lige koligt nok endnu,“ sagde Sam, idet han kastede noget mere Træ paa Ilden. „Luk Vinduerne forneden, Lister, og aabn de øverste — Dudley, du og jeg vil lægge os paa den her Seng. Lister, du og Ted kan saa tage den anden.“

Det var en mørk kold Nat, men meget rolig. Saa rolig, at Lister Kane, der af Naturen var meget nervøs, og som havde levet hele sit Liv i den store Havneby, Yarness, slet ikke kunde faldne i Sovn. De andre „var væk“ i Løbet af to Minutter.

Kane lukkede Øjne og besluttede, at han vilde sove. Til sidst begyndte han virkelig at blive søvnig, da han hørte en Lyd, som et dybt Suk.

Han foer op, lysvaagen.

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte Ted Vesey søvnig.

„Jeg — jeg ved det ikke. Jeg hørte noget.“

„Derfor er der da ingen Grund til at fare op, som en, der var bidt af en gal Hund,“ mumlede Ted.

Lister lagde sig ned igen.

Pludselig begyndte han at faa Kuldegysninger.

Ted vendte sig om.

„Hvad er du nu ved at lave?“ spurgte han arrigt.

„Jeg? Ingenting!“

„Jo, du er. Du blæste ned ad Ryggen paa mig.“

„Nej, det gjorde jeg ikke, Ted. Men jeg mærkede ogsaa pludselig saadan en væmmelig Træk.“

„Gjorde du?“ Ted rejste sig op og saa sig omkring. „Men hvor kommer den da fra? Der er jo ingen Vind.“

„Ikke et Vindpust. Jeg ved ikke, hvor den kommer fra.“

I nogle Sekunder var der dødsstille.

Saa udbrød Lister højlydt:

„Det bliver værre nu. Vi maa have fundet ud af, hvor det kommer fra.“

„Hold Mund! I to.“ Sam Willett var nu vaagnet og var alt andet end glad ved at blive forstyrret.

„Kan I ikke holde Mund, saa vi kan sove i Fred.“

„Der er noget galt, Sam,“ sagde Lister. „Der blæser en nederdrægtig kold Vind ned over os.“

„Saa luk Vinduet,“ svarede Sam.

„Det er ikke Vinduet.“

„Saa er Loftet maaske faldet ned?“ spurgte Sam spydigt. „Jeg har ikke mærket noget.“

Lister Kane sad oprejst og stirrede paa Ilden.

„Aah, se Ilden!“ raabte han. „Se Ilden! Den gaar ud.“

„Gaar ud? — Hvad siger du?“ Nu var alle lysvaagne.

„Min Død! — det gør den ogsaa,“ sagde Sam helt forskrækket.

Der! Lige foran deres Øjne var Ilden, som havde været een stor glødende Masse, i Færd med at blive sort, som om der blev hældt Vand paa den. Kun lød der ikke nogen Syden eller nogensomhelst anden Lyd. Under fuldkommen Tavshed slukkedes de rødglødende Træstykker og blev ganske sorte, samtidig med at Værelset kom til at ligge i begsort Mørke.

Umiddelbart derefter kom der en Lyd; ikke et Suk, men en dyb, hul Stønnen. I samme Øjeblik blev Vinden, der havde blæst ned over Lister og Ted, endnu stærkere. Den var iskold og førte en tung, muggen Lugt, som af Døde med sig. Det var i højest Grad uhyggeligt!

Det kunde Listers Nerver ikke holde til. Med et Skrig sprang han ud af Sengen. Næsten før han fik Fødderne til Gulvet, tændte Sam sin elektriske Lommelygte. Dens klare, hvide Lys trængte gennem Mørket, men viste intet — absolut intet — usædvanligt.

„Der maa være en eller anden

Abekattestreg forbunden med det her,“ sagde Sam vredt.

„En Abe kunde ikke blæse Ilden ud,“ svarede Dudley, der vilde prøve at være vittig, skønt Tænderne klappede i Munden paa ham.

Sam gik hen og ragede op i Ilden. Det hjalp ikke; den var helt ude.

„Jeg — jeg gaar ned i Køkkenet,“ begyndte Lister Kane. „Jeg kan ikke sove her.“

„Vrøv! Lister,“ sagde Sam skarpt.

„Der maa være en eller anden, der vil spille os et Puds. Lad os holde sammen!“

Imens han talte, strøg han en Tændstik og tændte et Lys. Saa tændte han endnu to og fik Ilden til at brænde ved Hjælp af Papir og Pinde.

Ilden brændte nu klart nok. Saa begyndte han at undersøge Værelset. Undersøgelserne var resultatløse. Han fandt intet, der kunde have ligget til Grund for det skete.

Til sidst gik de i Seng igen. Men denne Gang sov ingen. De laa og stirrede, mens Lyset brændte.

En halv Time var gaaet. Saa begyndte Ilden, der knitrede lystigt, uden det mindste Varsel at dø ud. I Løbet af faa Sekunder var det hele sort og dødt for deres forbavsede Øjne.

Med et Raab sprang Sam ud af Sengen og for hen til Kaminen. De andre fulgte efter. Øjeblikkelig gik alle tre Lys ud og gennem det ravn sorte Mørke trængte en Stønnen, saa dyb og uhyggelig, at den fik Blodet til at stivne i deres Aarer.

Det var for meget af det gode. Selv Sams Nerver rystede. Som paa Kommando, for alle fire hen til Døren, rev den op og faldt

over hinanden ud i Gangen. De standsede ikke, før de var nede i Køkkenet.

Den næste Morgen fandt dem som et træet og bedrøvet Firkløver, men den straalende Sol gengav dem deres Mod, og et koldt Bad og en Kop varm Kaffe satte atter Liv i dem.

„Naa!“ begyndte Sam, „før, vi foretager os noget som helst andet, maa vi have det Værelse set rigtig grundigt efter. Jeg tror ikke paa Spøgelse — i det mindste ikke paa den Slags, der slukker Ild og blæser en koldt ned ad Ryggen. Jeg er overbevist om, at en eller anden spiller os et Puds, og det er min Hensigt at komme til Bunds i den Affære.“

To Timer senere var de imidlertid lige langt fra Bunden af Mysteriet. Værelset var ganske almindeligt i enhver Henseende. De havde banket overalt paa Væggene uden at finde skjulte Aabninger. Der syntes ikke at være noget mærkværdigt ved Skorstenen, og Gulvet bestod øjensynlig af solide Brædder.

Undrende og mismodige skred de til Arbejdet med at maale Laderne og Udbygningerne op.

Autoriteterne tænkte paa at lave Garton Skoven om til en Lejr for de tyske Krigsfanger, og „Pantherne“ havde faaet det Hverv at opmaale Stedet.

Næste Aften blev det aftalt, at de skulde prøve endnu en Nat i det hjemsogte Værelse; to skulde vaage og to sove. Før de gik i Seng, anbragte Sam Traade, udstrakte over hele Gulvet, tværs over Vinduerne og op og ned ad Væggene. De blev bundne fast og forseglede med smeltet Voks fra Stearinlysene.

Alt gik godt indtil Klokken slog halvet. Saa, nøjagtig som den forrige Nat, gik Ilden ud paa samme mystiske Maade som før. Derefter kom den kolde Vind, der blæste Lysene ud, og straks efter skingrede et Skrig, som af en Kvinde i Dødsangst, med forfærdende Pludselighed gennem de tomme Korridorer.

Det var tilstrækkeligt. Et nyt Tilbage tog til Køkkenet. Da Dagen gryede var de fire „Panthere“ dødtrætte, forvirrede og ulykkelige.

„Vi bliver aldrig færdige paa den Maade,“ sagde Sam, da de spiste deres Frokost. „Jeg ved ikke, hvad vi skal gøre.“

Lister Kane saa op. Han var bleg og huløjet.

„Jeg skal ikke mere prøve paa at sove i det her Hus,“ sagde han bestemt.

„Nej, jeg heller ikke,“ samstemmede Tom Vesey.

Sam sad med rynket Pande og trillede en Brødkrumme mellem Tommel- og Pegefinger.

„Nej, det er næsten heller ikke værd,“ sagde han langsomt. „Vi kan ikke gøre vort Arbejde, naar vi ingen Søvn faar. Ved I hvad? Der er et gammelt Telt i den store Lade. Vi kan rejse det paa Bakkeskraaningen ovenfor Huset. Jeg tænker ikke d'Hrr. Urostiftere vil prøve at forstyrre os i det frie.“

Der kom et Lettelsens Suk fra de andre, og inden en Time var gaaet, var den ny Lejr rejst paa Skraaningen ovenfor Huset.

Før Mørket faldt paa, hentede de alle deres Tæpper og andre Ejendele ud af Huset og gjorde sig det hyggeligt.

Den Nat sov de uforstyrret, og om Morgen var de oplagte, muntre og i enhver Henseende sig selv igen.

„I Dag har vi Dræningen og Vandtilførslen paa Programmet,“ sagde Sam ved Frokosten. „Ted, du og Lister maa hellere begynde at udregne Dræningen fra Huset og Staldene. Dudley og jeg vil saa gaa op ad Bakken og finde ud af, hvor Kilden har sit Udspring. Det kan ikke tage lang Tid, og vi vil saa komme tilbage og hjælpe jer.“

Sam vidste, at Vandforsyningen kom fra et Sted ovenfor Huset. De fandt Vandrøret, og idet de fulgte den Retning det laa i, gik de opad gennem to Marker. De befandt sig nu paa en lille Græsgang tæt ved Toppen af Bakken.

„Næh! Hvilken Udsigt! udbød Dudley, idet han saa sig om. „Man kan se langt ud over Havet.“

„Ja, og man kan ogsaa se Yarness. Men pyt med Udsigten. Vi skal have fundet Udspringet.“

„Der er en Dam oppe i det Hjørne,“ sagde Dudley. „Under de Træer der.“

De gik derop og fandt Dammen. Den var meget lille, men de kunde af Vandets Klarhed slutte sig til, at det var Kildevand. Sam stak sin Stav ned i den.

„Sagde jeg det ikke nok!“ kom det overbevisende. „Se, de har cementeret den. Og det endda temmelig rigeligt.“

„Det undrer mig, at de ikke har dækket den til, bemærkede Dudley. „Som den nu er, kan Kvæget jo gaa ud i den.“

Sam nikkede.

„Ja, det er rigtigt nok. Det maa gøres, eller ogsaa maa der bygges en Mur omkring den. Lad os se, hvor meget Vand, Kilden giver.“

De undersøgte det løseligt og fandt at Strømmen var meget svag.

„Der bliver ikke nok,“ sagde Sam. „De bliver nødt til at drive en Stormbuk igennem og saa pumpe Vandet op fra Dammen nedenfor.“

Han gjorde nogle Optegnelser, og de gik derefter tilbage og hjalp de andre med deres Arbejde.

Det var en varm Dag skönt saa sent paa Efteraaret, og de var allesammen godt trætte, da de var færdige. De lavede sig nu en god Aftensmad og lagde sig bagefter ind i Teltet og passiarede der en Tid.

Tilsidst rejste Sam sig gabende.

„Nu vil jeg til at sove,“ begyndte han. „Jeg er frygtelig træt.“

„Ja, ogsaa jeg,“ tilføjede Lister Kane. — Dudley kiggede ud.

„Ih, hvilken henrivende Aften! Det er Fuldmaane! Ted, gaa med ned til Huset og hent Vand til i Morgen tidlig.“

Ted tøvede.

„Hvad! Er du bange for Spøgelset?“ drillede Dudley.

„Bange — vel er jeg ikke bange, svarede Ted.

„Kom saa.“

Det drejede sig kun om et Hundrede Meter, circa, og Maanen skinnede saa klart, saa det var næsten saa lyst som om Dagen.

„Jeg misunder ikke de tyske Krigsfanger, hvis de skal bo i det Hus,“ sagde Ted Vesey, da de naaede Gaarden.

„De fortjener det saamænd rigtig godt, hvis de faar en Forskrækkelse i Livet,“ svarede Dudley. „Ikke desto mindre, Ted, jeg kunde godt lide at vide, hvad det var, der slukkede Ilden. Det var det mærkeligste, jeg nogensinde i mit Liv har set.“

Da de havde fyldt Spandene, gik de langsomt op imod Lejren. Ted, der øjensynlig var nervøs, kiggede snart til den ene og snart

til den anden Side. Pludselig gav han et Gisp fra sig.

„Hvad er det?“ udbød han.

„Hvilket?“

„Det hvide derovre mellem Buskene.“

Dudley lo.

„Du har faaet Spøgelser paa Hjernen, Ted.“

Ted satte hurtigt sin Spand ned.

„Hvis det ikke er et Spøgelse, hvad er det saa?“ hviskede han forskrækket.

„Sandsynligvis et Faar. Kom nu.“

„Det er ikke et Faar. Det er det for højt og for hvidt til at være.“

Dudley standsede. Saa satte ogsaa han sin Spand ned.

„Det ser for Resten ret mærkeligt ud,“ indrømmede han. „Hør du, lad os kravle ind under disse Træer og holde Øje med det.“

Der var en tæt Tjørnebusk lige ved Siden af dem. Der kravlede de ind under og iagttog den hvide Skikkelse, som viste sig tæt ved Hækken ca. 50 Meter til venstre for Teltet.

Pludselig begyndte den at bevæge sig.

Ted greb fat i Dudleys Arm.

„Den gaar hen imod Teltet,“ hviskede han med rystende Stemme.

„Vær rolig. Lad os se, hvad den vil gøre.“

Skikkelsen var nu ude paa den aabne Plads. Den svævede hen over Græsset paa den underligste, glidende Maade. Skönt Drengene lyttede anspændt til det yderste, kunde de ikke høre den fjerneste Lyd. Skikkelsen saa højere ud end et Menneske og havde kun den svageste Antydning af et Hovede, og det kolde Maanelys, der oplyste den helt, kastedes tilbage med et blaaligt Slør.

Dudley var en modig Fyr, men selv han følte, hvorledes den kolde Sved trillede ned ad hans Pande, da han saa den besynderlige Fremtoning, der langsomt skred ud af Hækkens Skygge hen imod Teltet. Hvad Ted angaar, saa rystede han over hele Kroppen.

Dudley havde den største Lyst til at stikke af, men det lykkedes ham at lægge Baand paa sig, og lidt efter vendte han sig om imod Ted.

„Kom,“ hviskede han, „vi maa angribe den nu.“

„Jeg kan ikke,“ stønnede Ted. „Jeg kan ikke.“

Dudley kastede et Blik paa ham, saa bed han Tænderne sammen, greb sin Stav og satte i vildt Løb tværs over Pladsen. Ted, der nu skammede sig over sin Angst, fulgte efter.

I Begyndelsen skænkede Væsenet dem ingen Opmærksomhed. Men da Dudley kom nærmere, standsede det, rejste sig til en overmenneskelig Højde og strakte to hvide Arme højt op over dets uformelige Hovede. Dets Udseende var saa frygtelig skrækkindjagende, at Dudleys Knæ rystede under ham, og han tænkte et Øjeblik paa at vende om og flygte.

Men pludselig gav han et vildt Hyl fra sig, og idet han holdt sin Stav som en Bajonet, for han ind paa det lysende Uhyre.

Sam og Lister, der var bleven vækkede ved hans Raab, kom farende ud af Teltet, halvt paa-klædte. Før de kunde naa derhen, stødte Dudley sin Stav ind mod Spøgelsets Bryst, og med et umenneskeligt Skrig af Smerte, vendte Uhyret sig om og løb.

„Hurra!“ brølede Dudley og fulgte det lige i Hælene.

Ned faldt Staven med et „Krak“

paa Spøgelsets Hovede, og om faldt Spøgelset med et Hyl. I næste Øjeblik var Dudley over det, ivrigt beskæftiget med at flaa den hvide Kjortel itu, der havde skjult en kraftig bygget Mand.

Han var fuldstændig desperat og slog saa voldsomt om sig, at de maatte binde et Stykke af Tøjet omkring hans Hals, saa han tabte Vejret.

„Holdt, I dræber ham jo,“ sagde Sam, der kom løbende med flagrende Skjorte.

„Det fortjente han ogsaa,“ svarede Dudley. „Hvem er De,“ spurgte han Spøgelset. „Og hvad i Allandsens Ulykker er Meningen med alt det?“

Manden gloede onskabsfuldt paa ham, men svarede ikke.

„All right, min Ven,“ sagde Dudley. „Saa skal Politiet faa dig under Behandling. Det skal nok lære dig at tale.“

„Det var en Spøg — kun en Spøg,“ begyndte Manden hæst. „Jeg beder om Forladelse. I maa ikke skaffe mig i Forlegenhed.“

„Nu binder vi dig først,“ sagde Sam, „og bagefter vil vi se, hvad vi kan gøre med dig.“

„I vil ikke underrette Politiet, vel? Det var en Spøg, forsikrede Manden.

Sam svarede ikke. Han og Dudley trak den sidste Stump Kjortel af Manden og bandt hans Hænder om paa Ryggen. Derefter førte de ham ned til Huset og laaste ham inde i Spisekammeret. Vinduet var tilgittret, saa der var ikke nogen Udsigt til, at han skulde undslippe.

Da de vilde forlade Værelset, udbrød Manden igen:

„I vil da ikke sige det til Politiet? Se her: I min Lomme er

der Penge. Der er 20 Pund Sterling. Jeg vil give jer dem allesammen, hvis I vil lade mig gaa.“

„Slyngel!“ knurrede Sam foragtligt, skyndte sig ud, huggede Døren i og laaste den.

„Der er mer i den Affære end en Spøgelse-Spøg,“ sagde Dudley, da de kom udenfor.

„Ja, selvfølgelig,“ istemte Sam. „Det har jeg tænkt hele Tiden. Den Bestikkelse afgjorde det. En af os maa løbe til Yarness og hente Politiet.“

Dudley meldte sig frivillig og afsted for han, efterladende de andre paa Vagt udenfor „Cellen“s Dør.

I Løbet af et Par Timer vendte Dudley tilbage i en Vogn sammen med to Politibetjente. Den ene af dem var Inspektøren.

De lyttede til Drengenes Fortælling, og Inspektøren skrev ned.

„Ja,“ sagde han, „De har Ret, Willett. Der ligger mer i den Historie, end det ved første Øjekast ser ud til. Det er klart, at visse Personer er interesserede i at beholde dette Sted tomt. Jeg tager Fangen med mig og sender et Par Mand herud for at undersøge Stedet grundigt. Men først vil jeg komplimentere Patruljen for dens Opførsel. Deres i Særdeleshed, Harwey. Det var meget modigt af Dem at angribe Spøgelset, som De gjorde.“

Dudley lo.

„Slet ikke, Sir. Jeg var ikke bange den Gang.“

„De var ikke bange?“

„Nej, da jeg kom hen i Næreheden af ham, saa jeg hans Skygge. Rigtige Spøgelser kaster ingen Skygger.“

„Nej, selvfølgelig gør de ikke det,“ svarede Inspektøren leende.

„Naa, Farvel. Jeg skal lade jer vide, hvad der sker. Imidlertid maa I hellere fuldende jeres Arbejde her. Jeg tænker ikke, I vil blive forstyrret mere.“

Han kørte bort, og Spejderne tog fat paa deres Arbejde igen.

Henved en Time senere lod Sam, som næppe havde sagt et Ord, pludselig sit Maal faldet til Jorden.

„Ved Jupiter,“ sagde han, „jeg har det.“

„Hvad har du?“ spurgte Dudley:

„Kom, saa skal jeg vise jer det.“

Han for op ad Bakken. De andre fulgte efter. Sam havde nu naaet den Dam, de havde fundet den foregaaende Dag. Han gik rundt om den, medens han undersøgte Kanten af Dammen meget omhyggeligt, indtil han fandt — skjult af Mudder og Græs — en Sluse.

Han og Dudley trak den ved fælles Anstrængelser op, og Vandet forsvandt med en Brusen.

I mindre end ti Minutter var det altsammen borte.

Sam gik ud paa Bunden af Dammen og bankede med Enden af sin Stav paa Cementen. Den var massiv og haard overalt.

„Hvad faar vi ud af det?“ spurgte han.

De andre tre stirrede betuttede.

Det var Dudley, som først fandt Nøglen til Gaaden:

„Et Kanonunderlag,“ raabte han.

„Et solidt Leje for en Jack—Johnson.“

„Rigtigt, min Dreng!“ sagde Sam.

Og det var det.

Manden, de havde fanget, kom i Forhør en Uge efter, og da han horte, hvor meget man allerede vidste, tilstod han, at Dammens solide Bund i Virkeligheden var bestemt for en af de kæmpemæs-

Vore Ugler.

Hvem kender ikke en Ugle. — Vi har alle hørt Fortællinger om Nattens Fugl og set den afbildet paa de mangfoldigste Maader. Vi har maaske endda hørt den tude — men set en Ugle, en virkelig levende Ugle i det fri, det har kun de færreste. Uglens natlige Færd og dens Farve, der faar den til at synes som en Del af de Træer, den Dagen lang sidder trykket paa, faar den til at undgaa vor lagttagelse, selv der hvor vi bor i nærmeste Nærhed af den.

sige tyske Howitzere. Den (Bunden) var bleven lavet af de sidste Beboere, og i Tilfælde af en tysk Invasion, vilde Bakken have været et ideelt Sted, hvorfra man kunde have bombarderet den store By, Yarness og dens Omegn.

Hele Spøgelseaffæren var bleven sat i Scene for at bortskræmme mulige Lejere.

Hvad angaar det tilsyneladende Mysterium med Ilden, der slukedes lige saa pludselig som mystisk, saa var det et meget simpelt Trick.

En Glasskaal, fyldt med Kulsyre var bleven sænket ned gennem Skorstenen. Trækken var kommen fra nogle vældige Rør, der udmundede i snildt skjulte Aabninger i Murene, og de frygtelige Skrig var kommet gennem de samme Aabninger.

Gennem Tiderne har dens natlige, skjulte Færd i Forbindelse med dens lydløse Flugt og uhyggelige Tuden for Folketroen sat den i Forbindelse med andre usynlige Væsener. Hvor Kendskab har manglet, er Tanken sat i Svingninger og Overtro dannet. „Den vilde Jæger“s tudende Hunde er et Minde om den store Hornugle. Uglens Tuden varslede Dødens Komme, og med Visdommens Gudinde Athene fulgte Uglen som Klogskabens Symbol. Til Minde herom bærer en af vore Ugler, Kirkeuglen, endnu Navnet Athenes Ugle.

Ung Kirkeugle.

Skovhornugle, der er gaaet af Reden. Den sidder med Ryggen til og har drejet Hovedet helt om.

Faar man en Ugle at se, er der nok at undres over, dens Form, der er saa særegen iblandt Fuglene, den store Ro, der er over alle dens Bevægelser, de pudsige Hoveddrejninger, den særlig i Skumringen udfører, naar den bliver opmærksom paa et eller andet, særlig Lyde, og dens store Øjne.

Som ynglende træffer vi kun 5 Arter hertilhørende. De er alle ret smaa Arter, den største maaler sig knap med en Krage i Størrelse, endda den i sin meget løse Fjerdragts synes større end en anden Fugl af samme Vægt. Paa Besøg kommer en Del andre Arter, den store hvide Sneugle, Høgeuglen, Spurveuglen og flere, der alle synes os end mere mærkværdige end dem vi selv har og som hverken i Størrelse eller Farve afviger saa meget fra hverandre som de fremmede. Sammenligner vi vore egne, er de dog ikke saa lidt for-

Natuglerede i et hull Træ.

Skovhornugleunge, 8 Dage gammel.

skellige. Navnene Slørugle og Hornugle peger allerede paa Egenheder, der skiller dem vidt fra hinanden og end mere fra andre Fugle. Ser vi paa deres Valg af Ynglesteder, er der stor Forskel, ingen af dem gør dog noget ud af Redebygning, Hedeuglen ruger paa den blotte Jord blandt Lyng og Pors, Kirkeuglen i Jordhuller i Stendiger eller blot i en Stenbunke, Natuglen ynder mest hule Træer, Sløruglen derimod Murhuller eller blot en Krog paa et Loft, endelig Skovhornuglen benytter mest forladte Krage- og Rovfuglereder i Træerne. Efter Forholdene og i Bolignød kan de dog gaa hinanden i Bedene. Æggene er det, der mindst skiller sig ud fra andre Fugles, de er hvide og mere buttede end de fleste andre Fugles Æg. Ungerne derimod byder paa Overraskelser fra den første Færd. Man forbavses først over de nydelige hvide, men meget ubehjælpssomme Dununger med det gammelkloge Ansigt, ogsaa Forældrenes Omhu for dem, der giver sig Udslag i en Ophoben af døde Mus

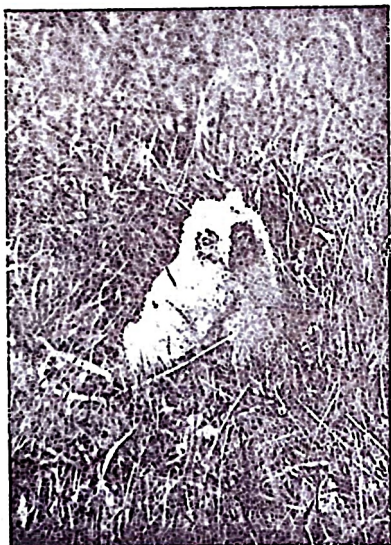
ved Reden, dels i en frygtløs Angriben af uvedkommende nysgerrige. Fra en eller anden Udikspost, hvor vi ikke har set den gamle Ugle, men den har fulgt hver af vore Bevægelser, farer den pludselig i Hovedet paa os, og dette kan være meget ubehageligt, især hvis man har Brug for begge Hænder til at holde sig fast i Træet, hvor Reden findes. Efter et Par forgæves Forsøg paa at skræmme os bort paa denne Maade, indtager den en truende Holdning paa en Gren i Nærheden og søger ved Tuden og Næbklapren at indgyde os Frygt, ligesom den benytter enhver Blottelse og gunstig Lejlighed til at gentage de direkte Angreb.

Naar Ungerne er blevet lidt større, kan de selv ved Oppusten af Fjer og med Næbklapren gøre sig store og frygtindgydende og behøver ikke Forældrenes direkte Beskyttelse. Disse har da ogsaa nok at gøre med at skaffe den Føde, de forslugne Unger behøver, eller trænger til et lille Hvil efter Anstrengelserne hermed. I den

Tid træffer man ikke mere Lager af døde Mus paa Reden, de forsvinder saa hurtigt, de skaffes til Veje, i de sultne Svælg. Det er mest Mus, der gaar med til Husholdningen, og det er ikke faa, der gaar til. Man faar et Begreb herom ved at se paa Reden under Ungernes Opvækst. Fra først er den et luftigt Pindeleje, men snart er hvert Mellemrum udfyldt med Musehaar, og tilsidst ligger sammentraadte Musehaar i tommetykt Lag over hele Reden; det er Ungernes Opgylp, der er blevet liggende og er æltet sammen med andre Rester fra deres Maaltider. Ogsaa Forældrenes Gylp giver Indblik i, hvor mange Mus de befrier os for og derigenneim, hvor megen Gavn de gør. Uglerne er ikke de eneste Fugle, der gylper, men de fleste andre Fugles Gylp spredes og overses. Uglen ynder at sidde Dag efter Dag, maaske Maaneder igennem paa en bestemt Gren, og under saadanne Steder finder man saa en hel Bunke af deres graa Boller.

Viborg, Januar 1920.

P. Skovgaard.

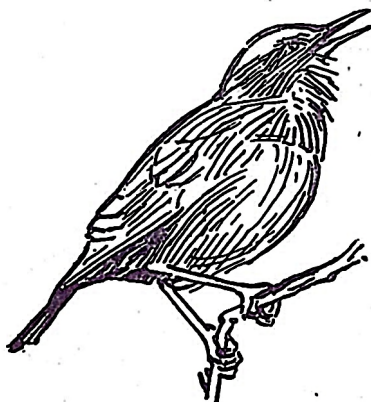

Skovhornugleunge, der er kommet for
tidlig af Reden.

Fuglelivet i Februar.

Gennem de vekslende Frost- og Tøperioder i Vinter har vi fulgt Fuglenes Færd og med Glæde set baade Krager og Skader i Selskab med Meiser, Solsorter, Alliker, Finker og Spurve søge til vore Foderbrædter, naar Sneen dækkede Jorden overalt. I Haverne har et enkelt Træ med foragtede Pærer, der af den Grund har faaet Løv at blive hængende, kunnet samle en hel lille Flok Solsorter, der har gjort sig tilgode med Pærerne, efterhaanden som de blev møre. I Søerne har vi set Svømmefuglene flokkevis, saasnart der var frit Vand, og naar den sidste Vaage lukkede, truffet Ænderne enkeltvis rundt i Aærne, medens enkelte af Maagerne blev tilbage og søgte nærmere, for blandt Husdyrene eller paa vore Affaldspladser at leve af vor Naade.

Vandstøeren og Isfuglen har vi fulgt i dens daglige Færd paa de samme udvalgte Pladser bag Vandmøllens Stemmeværk, hvor Vandet stadig var aabent. Paa vore Gader har vi pludselig faaet Øje paa Toplærkerne, der vel færdes paa deres vante Steder, men ikke i den hvide Sne har samme Beskyttelseslighed i deres stovgraa Dragt, som paa de graa støvede Veje.

Støren.

Nu er Aaret rundet saa langt, at vi kan spejde efter de første Forløbere for Trækfuglene, der vender hjem. En skønne Dag sidder Støren og fløjter udenfor vor Rude og Lærken synger over Marken, Viben flyver over de endnu sne- og isdækkede Enge for at søge en afsmeltet Plads eller aaben Rende, hvor de kan bjærge til Føden.

Spejderkammerater!

Der er en Fare, der lurar paa den unge Spejder — en Fare, som Førerne ofte er blinde for, og som man ikke kan forlange, at de smaa menige Spejdere og for Resten ogsaa de store do. skal værne sig mod alene; Faren er den ensidige Udvikling af Drengen som Spejder, d. v. s. Udviklingsresultaterne, naar der kun bliver lagt Vægt paa den rent sportlige Side af Sagen.

Vi kender alle Spejderbogens Devise, Baden-Powells berømte Ord: „Catch the boy, and make the man“... men hvorledes bør de opfattes? Ulykken er, at de baade kan og skal opfattes paa to Maader, men af de fleste opfattes ensidigt. Mon ikke Baden-Powell tænkte mere eller i alt Fald lige saa meget paa den etiske Mening i Fyndordet: „Fang Drengen og dan Manden?“

I „Spejdersport“ læste jeg en Gang i Spørgerubriken om en Fører, der havde billigt, at en lille Spejder havde brudt sit Æresord under en Leg under Paaskud af „at det jo kun var Leg“ og Indsenderen vilde nu gerne have at vide, om Føreren havde Ret i denne Afgørelse. — Jeg ved ikke, hvem denne Fører har været, maaske en af mine nærmeste Spejderkammerater, det er lige meget — denne Fører er netop Typen paa den ensidig udviklede Spejder, der for de mere fornøjelige Spejderglæder har glemt, at man ikke leger med Spejdersagens inderste Kerne, Spejderæren.

Deri ligger Faren, Kammerater. — I Iveren for at udvikle sit Legeme, glemmer man sin Aand og sin Sjæl; deraf den sorgelige Konsekvens, at mangen kækt udseende Spejder, med Ærmet overbroderet med Duelighedstegn, er led og ked af det hele, og i Virkeligheden besidder langt mindre af den rigtige Spejderaand, end Rekrutten, der med Stolthed fæster den beskedne Rekrutknapp paa sit Ærme.

Misforstaa mig ikke, Kammerater, det er ikke Duelighedstegnene, jeg vil til Livs — tvært imod — det er en Spore for Drengene, der sætter dem i Trit i den rigtige Retning — men at gøre dem til Spejdersagens egentlige Maal — det kan ikke være rigtigt.

Maalet bliver da aldrig et Ideal, men kun et slet og ret Maal, der for eller senere naas, og saa — ja, hvad saa? Saa har Drengen overstaaet denne „Bornesygdom“; han sælger sin Uniform, og taler nu med et lidt overlegent Tonefald om „den Gang“, han var „Spejder“.

Lad os væbne os imod Faren! Alle I, der kæmper hen imod det smukke Maal: et sundt Legeme. — Prøv paa at forandre jeres Maal til det endnu smukkere Ideal: En sund Sjæl i et sundt Legeme. Det er ikke uforeneligt. Tvært imod!

Jeg erindrer et lille Træk fra London, som en engelsk Scoutmaster fortalte mig. Under en Natovelse havde han faaet Melding om, at en større fjendtlig Styrke rykkede frem imod hans Kvarter; han udsatte saa en hel Del Vagter, mest smaa Nybegyndere. Da han ikke stolede rigtigt paa dem, lod han dem give deres Æresord paa, at de ikke vilde forlade deres Poster, for de fik Besked derom. Noget efter visse det sig imidlertid, at Meldingen var forkert, og at det var en helt fremmed Trop, der slet ikke hørte med til Øvelsen, der var blevet sat. Saa gik man til Ro igen og signaliserede Vagtposterne hjem. Den yderste Vagtpost — en lille Gut fra en Friskole i Earls Court — hørte ikke Signalet, og da man næste Morgen ved Paraden savnede ham og fik fat paa ham, viste det sig, at han trofast havde staaet paa sin Post i over 7 Timer. Naturligvis er dette ikke direkte et Eksempel til Efterfølgelse. Gutten burde jo som Spejder være blevet mistænksom og have undersøgt Grunden til den langvarige Vagt. — Jeg kalder ham alligevel Spejder, selv om mange af jer maaske vilde kalde ham en Dumrian; thi langt vigtigere end den trænede og haardføre Person, er den stærke og ordholdende Personlighed. Var blot alle Danmarks Spejdere saa naiv trofaste som hin lille engelske Gut, da var vi godt paa Vej hen imod det ideelle Maal.

Leon Tontli,

Assistent i „Absalons Trop“

Spejder! Spejder!

Har du været med til at komme træet og foraset til Lejrpladsen efter en 100 Kilometers Cycletur, og saa med en sidste Kraftanstrengelse knalde Teltpløkkene i Jorden?

Har du været med til bagefter — uden at se til højre eller venstre — at dingle ind i Teltet — smide dig ned i Tæpperne — og snørke?

Og har du været med til at blive vækket Kl. 6 1/2, næste Morgen for at blive jaget ned i den store Balle Vand, der kaldes Havet?

Og har du været med til at slaa Krølle paa dig selv af Livslyst, naar du opdagede, at der ikke var Grødis i Vandet, og du ikke mere bævrede som et Paaskelam?

Og har du været med til efter Badet at sluges den svedne Havregrød, saa man skulde tro, at du havde sultet i 14 Dage?

Og har du været med til at hævle „Kokken“ igennem, fordi Grøden, trods alt, var sveden?

Og har du været med til at sluges Landevejene med fuld Opakning, og har du ikke forbandet dine tunge Støvler eller din Khaki-hat, der sad som en Jernring om din Tænkerpande?

Og har du ikke været med til at rase over, at du havde taget din tunge, ubrugelige, grimme, sløve og modbydelige Økse med?

Og har du ikke været med til (i dit stille Sind) at beslutte at kvæle Tropsførereren, fordi han ikke standsede ved den Vandpost, der

nu ligger 10 km bagude? (Senere har du tilgivet ham igen — „but that's an other story“.)

Og har du været med til — naar du efter Øvelsen sad og bællede dig med den Gudedrik, der hedder Brakvand — har du saa ikke været med til at forbavses over, at du ikke døde undervejs?

Og har du været med til at nære den mest grænseløse Foragt for de Skvathoveder, der maatte hvile ud paa Grøstekanten eller køres et Stykke i „Lægevognen“.

Og har du ikke været med til at føle dig overbevist om, at Sven Hedin, Livingstone, Fritjof Nansen og Knud Rasmussen var dig saa underlegne, at enhver Sammenligning paa Forhaand var overflødig?

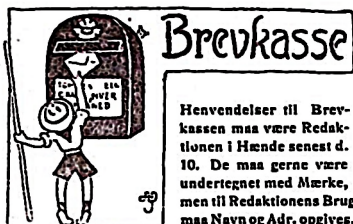
Og har du været med til om Aftenen at sidde med de andre i den synkende Sol og stirre ind i det flammende Lejrbaal?

Og har du været med til at hyle i vilden Sky, naar I sang jeres Sange eller skreg jeres private „Joe—svum—hey“? Og naar I saa tilsidst sluttede af med en eller anden smuk Sang, har du saa ikke følt, at der var noget ved at leve — alligevel?

Har du været med — ?

Ja, hvis du ikke har det, saa fortjener du jo at hænges og bagefter druknes — for saa ved du jo slet ikke, hvad det vil sige at være Spejder. *Mogens Lind.*

Grundet paa et større Uheld i Trykkeriet udgaar dette Nr. 10 Dage for sent.

Henvendelser til Brevkassen maa være Redaktionen i Hænde senest d. 10. De maa gerne være undertegnet med Mærke, men til Redaktionen Brug maa Navn og Adr. opgives.

- E. P. 1. Kan ikke oplyses.
2. Se Spejderbogen.
S. M. Paa Korpsets Kontor. 50 Øre.
H. P. 1. Nej.
2. Nej.
Loven. Kan ikke oplyses gennem Redaktionen p. G. a. de urolige Forhold i Tyskland for Tiden.

Patentbureau for Raab.

Patent Nr. 17.

(Tilhører 3. Aalborg Trop.)
Se eder vel for, o Ulve!
Eyal Eyal Alala!

Patent Nr. 18.

(1. Trop fra Aabenraa.)

Altid maalbevidst gaa paa.
og som et særligt Raab paa en trættende Tur:

Aabenraa, 1. Trop,
alle Mand, hold Modet op!

Nu er Tiden inde til at efterse Lejrmateriellet. I har sikkert alle sammen prøvet at vaagne op en Morgen efter et stærkt Regnvejr og fundet jer selv svømpe rundt mellem Kikksdaaser, Rygsække, Stovler m. m., fordi Teltet ikke har været tæt. Benyt derfor de lange Vinteraftner til at faa jeres Telte i brugbar Stand. Nedenfor vil I finde Opskriften paa et Imprægneringsmiddel, som har vist sig at være ganske glimrende: $\frac{1}{4}$ kg Alun opløses i 20 l kogende Vand. I et andet Kar opløses $\frac{1}{4}$ kg Blyukker ligeledes i 20 l kogende Vand. Man lader Opløsningerne staa indtil de er klare, derefter blandes de i et rent Kar. Efter nogle Timers Forløb hældes den klare Vædske fra, og man dypper Telttærredet heri, idet man sørger for, at hver eneste Del af dette bliver fuldstændig gennemtrængt af Vædsken. Derefter vrides det godt og hænges til Tørre. Senere afvaskes de fremkomne Pletter af Blyulfat.

NB. Pas paa, da Blyukker er meget giftigt.

—1—n.

Altmuligmands-Præmieopgave.

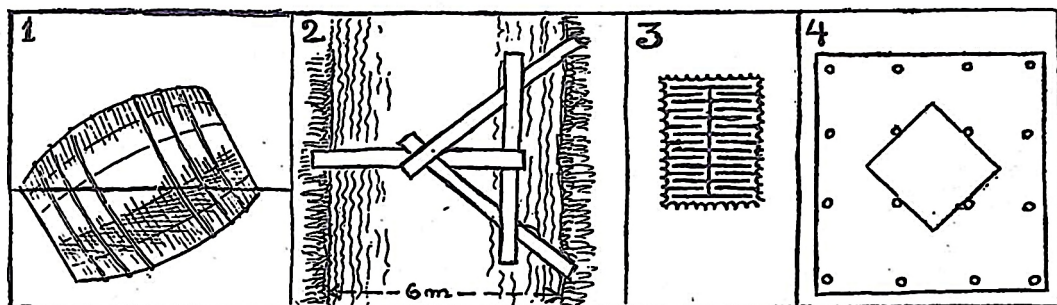
Flasker og Propper hedder Præmieopgaven denne Gang. Kunde det ikke tænkes, at en snild og opfindsom Spejder kunde faa noget ud af denne Opgave. Vi stiller Opgaven fuldstændig frit, der maa benyttes en hvilken som helst Flaske eller Prop, stor eller lille, det være sig Ølflasker, Vinflasker, Medicinflasker, Ølpropper, Champagnepropper o. s. v. Der maa benyttes ethvert Stykke Værktøj til Udførelsen, men som sædvanlig er det Ideen, der er den vigtigste. Indtil 20. Februar modtager Redaktionen de indsendte Løsninger. Den bedste præmieres med en Anvisning paa 10 Kr. I Marts-Nr. omtales Løsningen af denne Opgave.

NB! Ønskes det indsendte retourneret, maa Pakkeporto vedlægges.

Præmieopgave.

Løsning paa Præmiegaaden i Julenummeret var følgende:

Ved den foretagne Lodtrækning tiifaldt de udsatte Præmier følgende: Carl N. Jensen, Fredericia, Bent Brüel, Aalborg, Anker Krogh, Vi-

borg, Ole Willumsen, København, Aage Larsen, Fredericia, Søren Chr. Jørgensen, Viborg.

Præmierne er tilsendt de paa-gældende.

Et sønderjysk Spejderstævne.

Gule Spejdere fra Haderslev, Aabenraa, Sønderborg, Nordborg, Brønger, Tønder, Københoved, Kristiansfelt og Fjølstrup samlede i Haderslev.

Spejderbevægelsen har allerede et godt Fodfæste i Nordslesvig, hvor der gennem Hjælp fra Danmark er oprettet baade gule og grønne Troppe mange Steder. Der er mange Vanskeligheder at overvinde for denne Bevægelse her nede for Tiden. Man mangler Førere til at uddanne det ny Materiale, de sønderjyske Drengene, som ikke før har haft nogen Paavirkning i den Retning, som Spejderbevægelsen tager Sigte paa — og de mange Sager, der skal bruges, maa købes i Danmark for Kroner, saa de i tyske Penge kommer op i en svimlende Pris.

Men ved Hjælp fra Kongeriget og ihærdigt Arbejde fra Ledernes Side her nede er der dog opnaaet pæne Resultater i de faa Maaneder siden den første Spejderuniform viste sig i Nordslesvig.

Et godt Eksempel paa, hvad de gule Spejdere har opnaaet, fik man Lordag og Søndag, da der holdtes det største

hidthilværende sønderjyske Spejderstævne i Haderslev.

De Gule Haderslevafdeling, der under Fuldmægtig Madvig's Ledelse er arbejdet op til at omfatte to Troppe med et samlet Antal af ca. 75 havde planlagt en Opvisning og dertil indbudt Repræsentanter fra de ovennævnte Byer (desuden fra Flensborg, som ikke var mødt).

De frommede Spejdere

samledes i Haderslev i Lobet af Lordag Eftermiddag og fordeltes rundt hos de danske Borgere, der tog imod dem med sædvanlig Gæstfrihed.

Imidlertid havde Haderslevspejderne i længere Tid haft travlt med Prover til Opvisningen og Ordning af Indkvartering o. s. v. Lordagsfesten holdtes i Nis Juhls Teaterlokale og blev al Ære værd for Indbyderne. Salen var stuvende fuld, da Scenetæppet ved 8-Tiden gik op, og den Forsamling, der var til Stede, var af en saadan Sammensætning, som vist næppe har været set i Haderslev siden Fredens Dage.

Af Aftenens righoldige Program skal vi kort fremdrage, at Fuldmægtig Madvig efter et Par indledende Ord om Spejdersagens Formaal gav Ordet til Pastor Thade Petersen der er Medlem af Tropsraadet, og som skildrede hvor nyttig Spejderbevægelsen kunne

være for at give Byernes Børn Del i de samme Naturglæder som Landbo-ungdommen, saa Naturen ikke blev Slikkeri, men dagligt Brød.

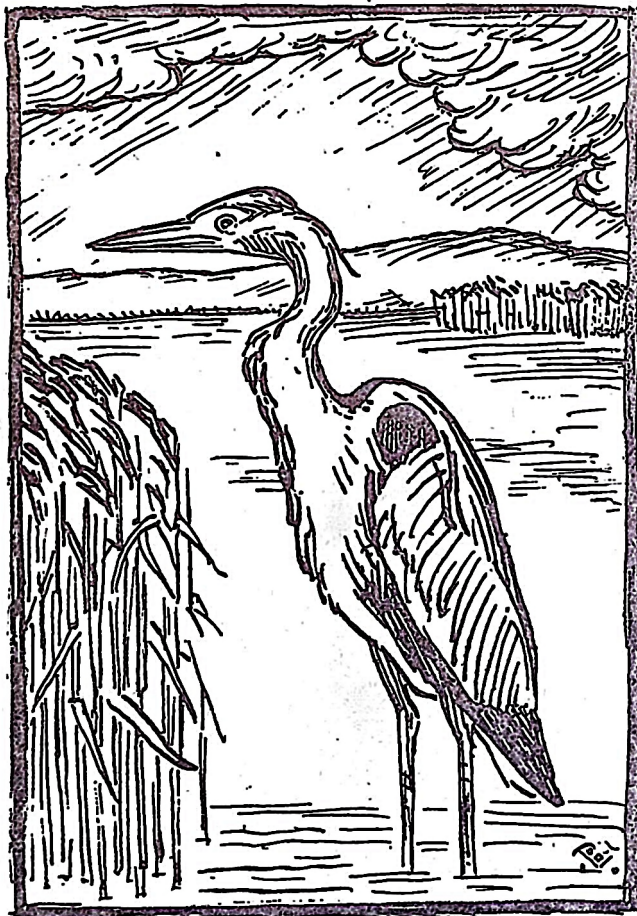
Efter „I Danmark er jeg født“ begyndte Opvisningen med, at saa mange af Drengene som muligt marcherede over Scenen, og straks derpaa kom en enkelt Patrouille frem og gav en Del Prover paa Første Hjælp samtidig med, at man paa en humoristisk Maade illustrerede Spejdernes Lejrliv og sang nogle Sange, hvortil Frk. Elise Giørtz akkompagnerede paa Klaver. Baade den første Indmarch og Patrouillens Øvelser gav stærkt Bifald.

Efter en Kaffepavse indlededes 2. Afdeling med en Sang af Pigespejderne og et Par Ord om denne Bevægelse af Frk. Lebeck, der er Leder, og derefter fulgte en Tale af Redaktør Svendsen, der fortalte om den Tid, da Sønderjylland ingen Ungdom havde og hilste Spejderbevægelsen som velkommen fra Danmark i det rette Øjeblik, nu da der er ny Muligheder for Nordslesvigs Ungdom.

Festens Slutning.

Derefter opførte Spejderne en lille Scene, hvor et maskeret Tremandsudvalg „beslaglagde“ forskellige Ting og endelig spillede den lille Niels Thomsen en morsom Rolle, der vel nok (Sluttes Side 21).

Kvosk.

Kender I den store Spejder? De stille Søers skarpøjede Vogter, den blaa-graa Hejre. — „Kvosk“ blev den døbt af hin amerikanske Forfatter, der stemningsfuldt og varmt følt som ingen anden har tolket de amerikanske Stordyr, deres Karakter og Skæbne. „Kvosk“ lyder dens noget ubehagelige Skrig, naar den flyver op fra den stille Skovso og med lange bløde Vingelag hæver sig over Træernes Kroner og forsvinder. Den har sine

Fiskepladser ved Søer og Havbredder og der færdes den anbenlyst. Den kan det, for den kender sit skarpe Øje og sine brede Vingers Værd, og saa ved den, at staar man stille, kan man ligne en Pæl, saa de fleste vil gaa forbi uden at ane, at den graa Pæl blandt de andre Pæle er en levende Storfugl, der følger enhver af vore Bevægelser, rede til, om vi gaar den for nær, at lette og søge til andre Fiskepladser. Engang saa

jeg paa en Marskstrækning, hvor Køerne gik om, 12 Pæle, og blev snart klar over, at der var Hejrer iblandt, men hvor mange — der var 12, men jeg var ikke sikker paa, at de alle var Hejrer, før jeg efterhaanden havde faaet dem alle til at lette. Er der nogen Fugl, der har Brug for alle sine Evner, saa er det Hejren. Fred har den kun, hvor man ikke ved dens Tilstedeværelse. Man under den ikke de Fisk, den fanger. Menneskene har i deres Krav paa Ejendomsret til alt glemt, at hvert Dyr har sit Krav paa Plads i den Tilværelse, de er sat i. For Hejren er Fiske-dammen dens Spisekammer, dens ærlige Levevej; men Mennesket har sat sit Privilegium til den paa Papiret, og Hejren betragtes som Røver, og saa er det endda oftest kun Ukrudtsfisk den fanger; Ukrudtsfisk man sine Steder betaler dyrt for at faa borttryddet, at de ædlere Fisk kan faa bedre Levekaar. Hejren foretrækker maaske Aal, hvor de er at faa — hvem gør ikke det —, men den maa som vi andre nøjes med tarveligere Fiske-spiser. Mus foragter den ikke, ligesaa lidt andre Smaadyr, men den er skabt specielt til at fange Fisk. Man skulde mene, at har vi hidtil haft Raad til at huse den hertil-lands, saa spiser den os vel heller ikke ud af Huset i Fremtiden. Vort Fædreland var lille, om vor største Fugl var en Graaspurv. For hver Storfugl Landet huser, bliver bedre Plads indenfor dets Grænser, og for hver vi fordriver, mister det ligesom en Alen i sin Vækst.

Viborg, Januar 1920.

P. Skovgaard.

Hjemmeforsvar.

En Naturfortælling.

Af F. St. Mars.

Illustreret af Warwick Reynolds.

„Lediggang er en Rod til alt ondt.“ Det var Aarsagen for Parus Majors*) Vedkommende, men ikke nogen Undskyldning. Flagermusen laa eller sad paa Gruset. Det var højlys Dag, og Solen havde

*) P. M.: Det lat. Navn for en Musvit.

været oppe i nogen Tid, og Grusgange i den Belysning er ikke noget Sted for en Flagermus. Stillingen er usædvanlig.

Denne Flagermus havde gjort en Fejltagelse. I alle Tilfælde saa var den der nu; og selv om den kunde være fløjet bort, saa gjorde den det ikke.

Saa kom pludselig Parus Major til Syne. D. v. s. der var en hastig slagrende Vingesusen, og et Syn som af en blaa Duevinge kom ned paa Flagermusen og begyndte øjeblikkelig at hugge løs paa den paa den energiske, forretningsmæssige Maade, der, saavidt jeg ved, er særegen for Parus Major og dens allierede.

Synet viste sig at være en Fugl. Naar undtages, at den ikke var større end en Spurv, kunde man, paa Grund af dens straalende Klæder, have mistænkt den for at være en Pappegøje.

P. M. var landet paa Flagermusens Ryg, og Flagermusen skreg af Raseri. Det var et saa forfærdende Skrig, at man maatte undres over, at det ikke forskrækkede P. M.; det vilde have været nok til at forskrække meget større Fugle end den.

Men naar P. M. en Gang havde slaaet Kloen i noget, syntes den at være frygtindgydende. Den hamrede. Med sit korte, stærke lille Næb hamrede den paa Flagermusens Hjerneskal. Vist er det, at mange Nodder havde maattet overgive sig for den Hamren, og Flagermusens Hjerneskal var ikke nogen Nød!

Læg Mærke til, at Flagermusens hele dæmoniske Fremtoning slet ikke var „bluff“. Den optog Kampen; hvorom tre bittesmaa karminrøde Bloddraaber paa P. M.s Bryst vidnede.

Men en Flagermus i den Situation er at betragte, hvis jeg kan udtrykke det saaledes, som en Fisk paa Landjorden, hvorimod P. M. ikke synes at være kommen til Søs, selv om den klyngede sig til Flagermusens Ryg paa en Maade, der vilde have faaet enhver anden Fugl, undtagen en Pappegøje, til at kæntre. Og ikke et Øjeblik holdt den op med at hamre.

Til Slutning havde den stadige Hamren gjort sin Virkning: Flagermusen tabte først Bevidstheden og døde dernæst.

Ti Minutter senere betegnede en sølvblaa Stribe, at P. M. fløj tilbage til Haven igennem Passagen imellem Stalden og Huset, hvor Flagermusen var forulykket, og et lysegult Glimt viste den dale ned paa en Æblegren, hvor den sagde et skarpt „Tvit!“ — tvit! — og saa gav sig til at ordne sine Fjer.

Jeg har sagt, at det var Lediggang, der var Aarsagen til at P. M. den eneste Gang, i den Tid, da jeg kendte den, saaledes faldt bort fra Dydens Vej. Og Lediggangen var kommen paa følgende Maade. P. M. var færdig med at ordne sine Fjer, baskede med Vingernerne, hvæssede sit Næb paa den knudrede Æblegren og forsvandt.

Selve den Maade, paa hvilken den forsvandt, forraadte den, for Fugle forsvinder almindeligvis saaledes, naar de begiver sig til deres hemmelige Rede, og da den derfor smuttede ind i et Hul i et andet gammelt Æbletræ en Snes Meter borte, var det ikke til at overraskes over.

Der var mørkt indenfor, men ikke for mørkt til at hindre den i at se sin Mage, der sad ubevægelig — som en udhugget Fugl — i en smukt bygget Rede af Mos,

udforet med Haar og Fjer. Først i Gaar var Reden bleven fuldt færdig; og P. M. saa, stirrende med sine skarpe Øjne, idet hans Kone løftede en sølvbræmmet Vinge for at nyse, at der allerede nu laa et lille flødefarvet Æg under hende.

Fruen dækkede sin Skat, som en Dronning kunde have tilhyllet sin Krone, kun ti Gange mere omhyggeligt.

P. M. klæde sig oven i Hovedet med sin højre Klo og gik ud. Øjensynlig var der ingen Brug for ham indenfor. Hans Kones Vink betød saameget som saa, og Vinket meddelt med hendes skarpe Næb kunde ikke godt ignoreres. Men han blev ignoreret.

Saa fik han en lys Idé. Han sad imellem nogle Frugtbuske, da hans skarpe Øje faldt paa noget, som bevægede sig paa et Ribsblad. En øjeblikkelig Undersøgelse viste, at det, der bevægede sig, var en sort- og hvidstribet Larve, der vilde være bleven til en virkelig smuk, men skadelig Natsommerfugl, hvis P. M. ikke øjeblikkelig var faret af Sted med den til sin Rede.

P. M.s Fredstilbud blev modtaget af hans Kone, men uden Tak, og P. M. var kommen til det Resultat, at han egentlig ikke brød sig om at være ledig, da en pludselig skingrende metallisk Hvinen, som af en Metalstreng, lød tværs igennem Haven, og i en sølvgraa, flagrende Stribe sendte P. M. tilbage til sin Rede.

Han ventede at finde Forstyrrelse, men visselig ikke den Slags Forstyrrelse, som det viste sig at være. Han fandt i Virkeligheden sin Kone vævende et usynligt Væv rundt om en ubevægelig sammendynget

Bunke, som ved Undersøgelse aabenbarede sig at være et ildrodt Egern, som stirrede ind i Helligdommens allerhelligste — Redehullet i Æblestammen!

Nu er vor Musvit ikke fuldt seks Tommer lang, og Egernet var 15½ Tomme, iberegnet dens prægtige buskede Hale og var bevæbnet med Kloer og fine Mejseltænder.

Egernet sagde ingenting, øjensynlig vidende, at det var der, hvor det ikke burde være; men de to Musvitter gjorde op med den under dens Tavshed. Der var i Virkeligheden meget faa Ting indenfor Kategorien af Skældsord, som Musvitterne undlod at sige, eller rettere raabe, og medens de raabte, samlede de hos sig alle Fugle indenfor Hørevidde — to Bogfinke, en Solsort, tre Blaamejser og to Grønsiskener. Det var virkelig et smukt Udvalg af det farvede Fuglefolk.

Det tænkte Egernet imidlertid ikke paa. Det saa sig om over det ene buskede Øre og bed efter Hunmusvitten, og — bang! Noget ligesom et Spydkast havde faaet den til at lukke det ene Øje. Det var P. M.s Næb, og før Egernet havde faaet det aabnet igen med Poten, havde hans Mage anbragt tre fulde Stød i det andet Øje.

Saa forsvandt Egernet ned paa Jorden; det ventede ikke med at løbe, saaledes som et almindeligt Dyr; — det skød gennem Luften og landede uden at slaa sig for-dærvet.

Det var kommet til det Resultat, at der var pæne smaa Fugle — og andre. Dette gale Par hørte til de andre. Ganske sikkert var de de Undtagelser, som beviste Reglen, at smaa Fugle i al Almindelighed ikke kan forsvare deres Hjem.

Fra den Dag af holdt P. M. sig i Hjemmets Nærhed, skønt ikke saa nær, at han kunde røbe dette. Han var blot ved Haanden — parat om det onskedes.

Syv Dage senere trak Fru P. M. sig ganske tilbage fra det offentlige Liv, og saas ikke mere. Med andre Ord, da hun havde lagt omtrent et Æg om Dagen, begyndte hun at ruge paa syv smaa flødehvide, rustplettede Æg.

Og P. M. holdt Vagt.

Du kunde se ham Masser af Gange, og hvis Du ikke kunde se ham, kunde Du almindeligvis høre ham improvisere paa sin Banjo eller klimpre Musvitvisestumper paa sin Mandolin. I Virkeligheden syntes han med et Anstrøg af Overmod at gøre Kur. Men der var et Sted, hvor Du aldrig saa eller hørte ham. Det var, naar han besøgte sin Rede og kom nær nok til at kunne ses eller høres. Var han først der, syntes han at iføre sig en Usynlighedens Kappe og at være slagen med Stumhed.

Naar man skal være oprigtig, saa havde P. M. ikke meget at gøre med sit Hjem i de Dage, som umiddelbart paafulgte, skønt han sov der om Natten. Naar hans Kone ønskede at gaa ud — og det var sjældent — saa gjorde hun det uden at spørge ham om Forlov.

P. M. billigede ikke disse i Smug foretagne Udflugter. Han havde ønsket sin Kone forvandlet til en Fugl udhugget i Granit, hvis han kunde have faaet sin Vilje, at dømme efter den Maade, paa hvilken han jagede hende hjem igen, naar han greb hende i at overskride Tidsfristen.

Men ofte var han altfor optagen paa anden Maade til at være ganske

klar over, hvad hans Kone gjorde eller ikke gjorde.

Der var f. Eks. Snogen, som prøvede paa at gemme sit Hoved i Redehullet og alle syv Æg i sit onskabsfulde Hoved, ogsaa maatte vises tilbage med Håndkraft.

Der var som et andet Eksempel Væselen, med røde Øjne og hvide Hugtænder, som sprang fra Sted til Sted saa hurtigt og fulgt af P. M. i spændt Opmærksomhed, at den syntes at forsvinde i en Slags Taage ligesom Egerne i et hurtigtkørende Cyklehjul.

Der var ogsaa Spidsmusen, med sorte Øjne og røde Tænder, og som ikke ved nogen tænkelig Undskyldning havde noget at gøre i Reden, hvor Hunnusrvitten fandt den ved Tilbagekomsten en Aften og derefter dræbte den.

Saa skete det, at P. M. henimod Slutningen af den tolvte Dag, da han benyttede Lejligheden til at komme til Reden med en Larve, fandt sin Kone staaende op i en i højeste Grad ophidset Tilstand. Og P. M. saa efter og saa, at han var bleven Fader til syv smukke vakre Unger?

Nej, mine Herrer! Aldeles ikke. Syv saa grimme, blinde og hæsligt udseende Vanskabninger, som man nogensinde kunde se for sine Øjne.

Det var nok til at faa det til at krible inden i En. Det syntes som Skæbnen paa en eller anden Maade havde spillet dem et eller andet Puds; for ved at betragte deres egen utvivlsomt bemærkelsesværdige Skønhed, hvad angaar Skabning og Klædedragt, havde man Lov til ikke at forvente det af Ægteparret P. M. Der var virkelig for meget, efter alt hvad der var foregaaet.

Men P. M. syntes slet ikke at se Sagen i det Lys. Han betragtede dem længe og indtrængende, hvilket kunde betyde alt muligt, for hans Ansigt var udtryksløst. Saa fløj han bort. Og fra den Dag af var han og hans Kone Slaver for de syv Ulykkestilsælde i Reden.

I Begyndelsen var Rejserne lange, ofte tværs igennem Frugthaven, for Larverne var efterspurgt i de Tider. Men senere opdagede P. M. en Hær af hermelinklædte Nat-sommerfuglelarver, lejrede under Silketelte paa en Busk ikke 25 Meter borte, og han og hans Kone

jagede ligefrem hinanden ind og ud af Reden med smaa Larver i Næbbene.

Det smukke Resultat af disse for- enede Kraftanstrengelser og denne Faren ud og ind fra Daggyr til Tusmørke ad den fuldkommen rent fejede Redeaabning med Næbbene fulde var, at de søde smaa Unger — de syntes i Begyndelsen kun at have Ben og Kløer — paa den fjerde Dag var vokset en lille Smule og havde faaet et svagt Skær af Dun paa de nøgne Rygge og pinde- agtige Spidser hvor Vingernes Svingfjer skulde komme.

Paa den niende Dag begyndte

man at se Tegn til, at de en skøn Dag hver især vilde være udstyret med en Hale, og paa end ellefte Dag aabnedes Øjnene paa disse syv Vanskabninger.

Dagen var brudt frem, kedelig og kobberfarvet, med Flager af Regn, splittet og sønderrevet af knitrende Lyn — allerede et daarligt Varsel. Og som om det ikke var tilstrækkeligt kom i Redeaabningen en stor Kugle — saaledes saa det ud for Musvitten — med en mindre Kugle ovenover, begge med brunspættede Fjer og store, stærke Ben og Rovfugleklør, tre Gange for store.

P. M. havde aldrig været stillet overfor saadan en Katastrofe. Han regnede ud, at det maatte være en Ugle.

P. M. var ganske sikker paa, at han vilde blive ædt; men alligevel styrtede han sig lige i Hovedet paa Uglen med det samme. Han var sig bevidst, at han blev rodet ind i nogle ejendommeligt bløde Fjer med en moskusagtig Lugt, og han hørte en spøgelsesagtig Stemme. Alle hans Slag syntes gjort til ingen Nytte; men han vidste, hvad det kom an paa — han var en Akrobat, der kunde balancere paa en hvilken som helst gyngende lille Kvist, følgelig fløj han op paa Uglens Hoved, og —

Bang!

P. M. samlede sig selv op — nogle Aarhundrede eller saa senere syntes det ham — paa den vaade, svømmende Jord under Ribsbuskene. Regnen var holdt op. Borte var ogsaa Skyerne, Tordenen og Lynene. P. M. rejste sig op og rystede sig, som han stod der, gennemblødt, i en Vandpyt under de dryppende Buske. Han syntes ikke at vide, hvor han var, eller hvad der var

sket. Og ydermere saa han ikke ud til at bryde sig om at faa det at vide.

Saa kom den gyldne Sol, og Skyerne rullede bort som Støvet omkring en slagen Hær.

En hel Times Tid senere befandt P. M. sig endnu paa samme Sted — i Solen. Han stod der endnu, omend lidt mindre forkommen; men stadig saa han ud, som om han ikke vidste, hvad der var hvad; stadig forpjusket og tilsolet og afkræftet.

Men Solen — hvad kan Solen ikke gøre? Den forvandlede en oversvømmet Verden til en Verden, der straaede med en juvelagtig Glans. Den tørrede det vaade, der saa ud, som om det aldrig vilde tørre mere. Den befolkede paany en affolket Verden med Fugle og Insekter og Sang. Den aabnede Blomsterne. Den gav Livet tilbage til de levende; men den kunde ikke give Livet tilbage til de døde. Den kunde ikke reparere det, der var gaaet i Stykker.

Den kunde ikke gøre det splintrede og sønderrevne Æbletræ helt og levende igen. Den kunde ikke genopbygge en Musvitrede, der var, som om den aldrig havde eksisteret. Den kunde ikke igen puste Liv i en lille Ugle og en Hunmusvit og — nej, de syv Unge blev aldrig fundne imellem den afskallede Bark og de forkullede Rester og de sønderrevne, forvredne Splinter.

Og senere fandt P. M. ud af, at han ikke kunde. Lynet havde slaaet for haardt og for sikkert.

Saa drog P. M. bort for at møde Efteraaret, Aarets og sit eget Livs Efteraar — alene.

Nørrejske Divisions Stævne

I Viborg den 27/12 1910.

Efter sin Hjemkomst fra Amerika ønskede Spejderchefen at tale med Divisionerne, og Begyndelsen blev gjort med Nørrejske Division den 27/12. Da denne Dag var en travl Dag for alle Forretningsfolk, lykkedes det kun at samle ca. 15 Forere og 100 Spejdere til Stævnet i Viborg. Om Eftermiddagen holdtes Forermøde paa Preislers Hotel, og om Aftenen fandt der en Underholdning Sted i Katedralskolens Gymnastiksal, hvor Spejderchefen modtoges med kraftige Hurraraab.

Efter et Par Sange begyndte Underholdningen, hvortil de fleste af de modte Troppes gav deres Bidrag. 1. Hobro Trop fremviste et Par flinke smaa Boksere; 1. Randers Trop gav et fornuftigt Kursus i Ordsprogsleg, og 3. Randers Trop viste en „Film“: „Det stjaalne Barn“, der var godt opfort, og som ikke lod nogen Tvivl tilbage om, at Spejderne i Randers med Fild og Opmærksomhed har studeret „Paw“. Derefter fortalte Spejderchefen om sin Rejse i Amerika; men om denne vil han vel nok selv skrive nogle spændende Artikler i „Vor Ungdom“. Efter Spejderchefens Tale oplæste en Spejder fra 1. Viborg Trop en morsom Nyhedsavis, der var skrevet i Dagens Anledning. En anden Spejder fra samme Trop gav et fortrinligt Nummer som Hurtigtegner. Den sidste Trop, der optraadte, var 1. Nykøbing M. Trop. Denne udmærkede Trop havde sat en saadan Energi ind paa at overvinde de store Vanskeligheder, der var forbundet med at give Møde i Viborg netop paa denne Dag, at den mødte med ca. 70 % af sin Styrke. Troppen marcherede ind med en frejdig Sang og gav et vellykket Nummer, som den kaldte „Divisionslejr 1920“, hvor Emnet var hentet fra det kommende Opør mellem midtjyske og nørrejske Division til Sommer.

Efter Spejderchefens Dom tilfaldt den af Divisionen udsatte Standerplade for den bedste Præstation 1. Nykøbing Trop.

Efter at Spejderchefen havde overrakt Svend Georg Bech af 1. Nykøbing Trop Broncekorset for Livredning og Tropsraadsmedlem ved 1. Hobro Trop, Mægler Schytte, Korpssets Hæderstegn, sluttede Stævnet med Nationalsangen.

SPEJDERKORPSET

Korpskontoret Nørregade 14 er aabent fra 12—5½

Vestsjællandske Division.

1. Hølbæk Tropp.

Troppen afholdt den 23. November Spejderbal. Ballet var besøgt af ca. 100 Deltagere, der mere sig udmærket.

Vintergymnastikken har taget sin Begyndelse saavel som ogsaa Troppens Patruljeforskerkole er begyndt. 1. December rejste Troppsassistent Thorvald Mejer Johansen fra Byen. Han var en brilliant Kammerat, der gjorde, hvad han kunde, for at Troppen kunde staa som Nr. 1 i Divisionen.

Ved Afrejsen fik han overrakt en Mindegave af Troppen.

Midtjyske Division.

Stambogsbilad.

Jørgen Boje.

Spejder 11. Januar 1911.

Stifter af Falkepatrullen i 1. Randers. Korpsturnering Wesselsminde Foraars 1912.

Patr.-fører i 1. Viborg Septbr. 1912.

Kalo Lejr 1913.

Hald Lejr 1914.

Tropsfører for 1. Randers 1915.

Lejrchef Lemvig 1915.

Forerkursus i Fiskbæk Efteraar 1915.

Soldat Juni 1917—December 1919.

Tropsfører for 3. Aarhus Januar 1919.

Hindsgavllejren (Lejrpræmien).

Afrejst 10. December til Afrika for Kobenhavns Oliefabrik.

Tildelt Korpssets Sølvkors.

1. Herning Tropp

afholdt Søndag den 30. November en større Spejderopvisning. Vi blev i dette Øjemed assisteret af en Spejdertrio fra Løgstor, der bestod af 2 Pigespejdere (Else Mathiasen og Kamma Sørensen) og en Spejder (Alexis Bjørn-Jensen). De var under Ledelse af Pigespejdernes Tropsfører, Frk. Emma Kjældgaard. 2 af dem spillede Violin og den tredje Klaver. Opvisningen begyndte Kl. 8 præcis. Først spillede Trioen 3 Numre, som blev afløst af et bragende Bifaldsklap. Som Nr. 2 paa Programmet var opført et indledende Foredrag af fung. Divisionschef for Midtjyske Division, Hr. Forvalter John Hundedvad. Han havde paa det bestemteste lovet at komme, men Søndag Middag fik vi Telegram fra ham, hvori han meddelte, at han ikke kunde komme. Saa maatte Tropsføreren for 1. Herning holde et Foredrag. Han talte om Spejderbevægelsen og om en Spejders Liv og Gerning og gav derefter et kort Referat af Korpssets Tur til Sønderjylland.

Som Nr. 3 demonstrerede Herning Troppen hvorledes en Dag paa Vandreløjr slutter. Vi marscherede fra Indgangen op paa Scenen, slog Lejr og spiste, og som Slut paa dette Nummer opførtes der en Polseleg med tilbundne Øjne, der bragte mangan en Lattersalve til at bolge over Salen.

Nr. 4 var et Nummer af Trioen, og de vandt igen stort Bifald.

Nr. 5 var Ambulanceøvelser der blev opført af Herning Troppen og Brande-Troppen og Spejderen fra Løgstor, der optraadte som Neger. Scenen forestillede en Skov, hvor de to Tropper sad samlede om Lejrbaalet, og Negeren sang forskellige Negerange og til Slut „Tykke Per“, de andre faldt saa ind ved Omkvædet. Pludselig lyder der to Raab om Hjælp, et Par Mand løber saa ud og kommer tilbage med to tilskadene Cyklister. Den ene af dem

havde brækket en Arm og et Ben, den anden et Ben og slaat Hui i Hovedet, saa der var indtruffet Hjernerytelse. Der blev lavet en Baare og de blev baaret rundt i Salen, hvor der lød mange rosende Ord over den Sikkerhed og Akkuratesse det hele var blevet udført med.

Næste Nummer gav Trioen til bedste, men de maatte undvære en Mand; han var nede for at faa det sorte gnedet af og det holdt haardt.

Saa blev der opført en Film „Meksikanerens Hævn“, den blev helt godt opført, men det var ikke alle, der forstod at goutere den; men da Tæppet gik ned, var der flere Born, der raabte, er der ikke mere.

Dernæst holdt Hr. Woldsgaard en afsluttende Tale, hvori han paa det kraftigste opfordrede Drengene til at blive Spejdere. Saa blev der afholdt Parade og Kong Christian afsung et Opvisningen sluttede.

Derefter var der fælles Kaffebord for Forældre og Spejdere. Trioen musicerede og der blev holdt Taler. Fra Kl. 11 til 12 var der saa en lille Svingom.

Store Bjørn.

Nørrejske Division.

2. Viborg Tropp. 1. Maj 1919 oprettedes en ny Tropp kun for Handels- og Kontorfolk under den tidligere Divisionsadjutant Otto Gluds Ledelse. 14 Mand lod sig indrullere. Troppen begyndte straks at træne til Rekrut og 2. Klasses Proven. Søndag den 10. August afholdtes „week-end“ Tur til Skive sammen med 1. Viborg.

1. Oktober fratraadte Otto Glud Stillingen som Tropsfører og Assistent Kaj Nielsen af 1. Viborg udnævntes til Forer. Troppen deltog i den store Tur mellem Viborg, Randers, Hobro og Aalestrup Troppe. Hver Mand i Troppen har afsendt en Pakke til Wienerbornene. Søndag den 14. December indsamlede Troppen og Viborg Pigespejdere ca. 2500 kg Rugbrød til Russerne. Bagermester Jensen, Gravene, har velvilligst lovet at tørre Brødet for dem. Indsamlingen fortsættes i den følgende Uge. O. Glud.

Randers Spejderkolonne havde en stor Dag forleden i Haandværker- og Industriforeningens hyggelige Festsal.

Det gode, solide Forarbejde resulterede da ogsaa i en knaldende Succes.

Paa Slaget 8 marscherede Kolonnen med Hornmusik, Fanen og dens dygtige Chef, Adjunkt Ottosen i Spidsen gennem Salen, medens hele det festklædte og feststemte Publikum rejste sig. Og saa fulgte det store Programs Numre Slag i Slag med en Præcision og Akkuratesse, der virkede velgørende.

Først blev man Vidne til den egentlige Opvisning i Spejderidrætter, Fem-

kamp. Signalering efter Morse-Systemet og første Hjælp ved Ulykkestilfælde. Efter disse forskellige interessante Idrætter forlystede det lokale Herrekor a Capella Tilhørerne med en Række Sange. Derpaa satte Adjunkt Wahl sig ved Flygelet og spillede smukt og folt „Gladiatorernes Indtogsmarsch“. Nu sang Kolonnechefen nogle Sange, der afsluttedes med „Paa næste Sondag kommer hun“. Den pragtfulde Stemme i Forbindelse med en fortræffelig Mikmik fastslog Sejren. Han akkompagneredes udmærket af Fru Holleufer.

Endelig spillede grøn Patrulje „Bæveren“ af 3. Trop en Pantomime, der skabte vild Jubel paa Tilskuerpladsen. De Agerende illuderede godt i de forskellige Forklædninger, især var Moderens Fortvivlelse over sit rovede Barn af kraftig Virkning.

Som Prikken over i'et var der efter Aftenunderholdningen Bal til Kl. 1, og her svang de khakiklædte Spejdere sig — efter omsider at være blevet den i Anledning af Opvisningen naturlige Nervositet og Spænding kvit.

Aalborg Kolonne

har i Oktober og November Maaned afholdt Patruljeførerskole. Der blev undervist i Ambulance, Sporing, Eksercits, Signalering, Meldingstjeneste og Lejrslagnings m. m. Ialt deltog 35 Spejdere (Patruljeførere og Korporaler) og af dem bestod 32.

Som Afslutning paa Førerskolen — og for at faa nogle Penge i Kassen — lod Kolonnen den 25. November afholde en større Fest, til hvilken der var Adgang for Spejdere med Forældre samt passive Medlemmer. Ogsaa Divisionschefen, Kaptajn Bennicke, var kommen tilstede. Der blev opført en lokal Spejderrevy, der var forfattet af een af Spejderne, og den gjorde stor Lykke hos de ca. 600 Tilskuere, der fyldte Salen til sidste Plads.

Efter Revyens Slutning holdt Divisionschefen en stor Tale til Forældrene og Spejderne, og sluttelig overrakte han Kolonnechefen, Løjtnant Horsdal, og Tropsfører Peter Andersen, 2. Aalborg Trop, Divisionens Fortjenstmedalje, idet han takkede dem for det store Arbejde, de begge havde gjort for Spejdersagen i Aalborg. Det er en Selvfølge, at begge de dekorerede Forere blev hyldet paa det kraftigste af alle Spejderne.

Dermed var den mere højtidelige Del af Festen til Ende, og Musikken spillede nu op til Dansen, der gik lystigt lige til Klokken 1.

Alt i alt var det en vældig fornøjelig Fest og ogsaa det økonomiske Resultat var godt. Over fire Hundrede blanke Krus kunde Festkomiteen Dagen efter overrække Intendanten, hvilket vel maa kaldes flot i Betragtning af, at Entreen til Festen kun var 1 Kr. 25 pro Persona.

— Ovenpaa denne vellykkede Fest er der nu taget fat med Liv og Lyst over hele Linien heroppe, og vi haaber ved næste Turnering at kunne vise, at Aalborg Kolonne, der i Øjeblikket tæller ca. 220 Mand, ikke alene er Divisionens største, men ogsaa bedste Afdeling. I hvert Fald skal de andre Troppe komme til at spytte godt i Næverne for at holde Trit med Aalborg. Det er hver eneste Spejders Mening her. Tiden vil vise, om vi faar Ret, Villien er der i hvert Fald, og god Vilje trækker stort Læs, siger man jo.

Solaf.

(Et senderjydsk Spejderstævne.)

(Slutning)

vandt Aftenens største Bifald. Som Slut paa Opvisningen kom alle Spejdere, baade de hjemlige og de fremmede paa Scenen og sang mens Fanerne førtes frem „Der er et yndigt Land“.

Fuldmægtig Madvig bragte en Tak til alle, og langsomt tømtes Salen.

Sondagsparade.

Sondag Morgen var alle de gule Trojer tidlig paa Benene og stillede paa Aastrupvej. Herfra marcherede man med Tropsfane og Musik gennem Byen tilbage til Grosserer Outzens

Have, der var stillet til Raadighed for Præmieuddeling. Turen gennem Byen, hvori deltog over 100 Spejdere, og som sluttedes af Pigerne i de maleriske Dragter, vakte selvfølgelig megen Opsigt, og har de gule Spejdere ikke været almindelig kendt i Haderslev før, saa er de det nu.

Efter nogle Sange, Præmieuddeling og Fotografering sluttede Søndagsparaden ved 12^{1/2}-Tiden, og i Lobet af Sondag og Mandag er de fremmede Spejdere rejst hjem ad forskellige Veje.

1. Haderslev Trop.

Bekendtgørelse.

Ved Lodtrækningen i 7. Bytrops 3. Patr. blev følgende Nr. udtrukne:

10	22	49	54	55	57	85	98	111
144	163	174	177	189	201	205	209	210
234	237	242	249	252	265	268	284	286
289	291	293	302	306	315	326	328	330
332	354	363	409	437	440	455	472	483
503	505	515	546	550	565	589	599	609
632	659	692	694	710	759	765	783	785
792	800	801	807	808	841	842	863	881
911	934	936	955	957	966	977	984	

Gevinsterne kan afhentes hver Torsdag Aften mellem 7—9 inden 1. Marts, Abildgaardgade 48, Bøgh.

Spejdere, byg Kajak

i Tide, saa den er færdig til Sommer, og vil I have den fiks og balancesikker, da prøv Riis Skov Kajakklubs Model 1920.

Kr. 8,00 pr. Sæt Arbejdstegninger m. v.

K. Thuesen, Vestergade 29, Aarhus.

Gør Deres Indkøb af
Beklædningsgenstande

til Sportsbrug i

Engelsk Herre-Magasin,

Viborg.

Brug
Aggerbeck's
Sæber.

Kendte HjørringFirmaer

Tøjhuset
Hjørring
Telefon : 243

Carl Jensen**Vin- & Tobakshandel**

Jernbanegade 3 - Hjørring
(ved Siden af Arthur Hassing)

***** Telefon 698 *****

Aktieselskabet Jydsk Bisquitfabrik
Telefon 711

**J. A. R. Sønder
Barber & Frisør**
Torvet — Hjørring

**GULDSMED
ARTHUR HASSING**
TELF. 268 :: HJØRRING

L. P. LARSEN
Cigarer & Cigaretter
Stokbrogade 1 - Telf. 446
Hjørring

**Hjørring Amts
Andels-Svineslagteri**
**Husk vore
fine bajerske Pølser**

En Forfatterkonkurrence.

Det af Chr. Erichsen udgivne „Børnenes Ugeblad“ („Mit Blad“) har planlagt en Forfatterkonkurrence med det Formaal at vække de danske Forfatters Interesse for den korte Børnefortælling og om muligt fremkalde en Fornyetelse paa dette Omraade. Bladet har haft det morsomme Indfald at lade Børnene — Bladets Læsere — selv fælde Dom i Sagen. Der er udsat Premier — 500, 300 og 200 Kr. En udførligere Plan kan mulige Deltagere faa ved Henvendelse til Forlaget.

Hvad dansk Ungdom har udrettet.

Der har i disse Dage staaet Opraab i en Del københavnske Aviser om at hjælpe de 50000 russiske Flygtninge, som af Bolschewikerne var drevne fra Hus og Hjem og som halvnøgne og i den dybeste Elendighed kamperede midt i Vinterkulden i Estlands store, kolde Skove.

Og vi var en Del Mennesker her i København, som begyndte en Indsamling til dem. Vi bad om brugt Tøj, Fodtøj, Linned, uldne Klude og Penge, og vi lovede at hente alt.

Og Telefonen ringede hele Dagen; det var Mennesker, som vilde give os Tøj til de nødlidende.

I disse Dage udførte Hellerup Spejderdivision et Kæmpearbejde; de slæbte paa deres Rygge, paa Cykler, 2 og 2 eller enkeltvis, store Sække ind til Hoveddepotet for Indsamlingen, Jens Kofødsvej Nr. 1 hos Baron Mayendorff, den russiske Gesandt.

Hvad Spejdere som Torben Gulman, Frits Møller og lille Knud Lauritzen udrettede grænser næsten til det utro lige. De overgik næsten kun af Pigespejderne, der udviste en Ihærdighed, som sent skal glemmes; hver Pakke Tøj betød et Menneskeliv reddet fra Frysedøden.

Smaa Spejderpiger som Polly Edwards, Inger Lauritzen og Else Kirchhainer og mange andre arbejdede som voksne Mennesker.

Rekorden — hvad Dygtighed og Hurtighed angaar — har vel nok alligevel Torben Gulmann. Han kørte paa et godt Kvarter til Valby fra Frederiksberg og bragte en stor Pakke tilbage paa sin Cykle, for øjeblikkelig at køre ud til en anden fjern Bydel for at bringe en anden Pakke tilbage. Pakke lagdes til Pakke. Og Resultatet blev som Følge heraf over al Forventning.

I I. Valby Trop

kan nogle 14—16 Aars Drengene blive optaget med Uddannelse til Patruljeførere som Maal. Førerskolen begynder efter Troppens Stiftelsesdag den 16. Febr. Henvendelse snarest til Tropsfører Bruun, Blytsvej 11, F.

Kendte Hobro Firmaer.

A. KIBSGAARD MIKKELSEN
MUSIK- OG BOGHADEL
HOBRO

Chr. Grønkjær,
Blomster- og Kranseforretning.
Telef. 205. Hobro. Telef. 205.

Solide Rygsække
anbefales.
Fr. Buhl, Hobro.

Møbel- og Ligkistelageret
bedes erindret. Telf. 250.
A. P. JENSEN.

Spisechocolader
i stort Udvalg.
Fr. Thustrup.

Kendte Aarhus Firmaer.

Spejdertørst
slukkes bedst med

Thors Mineralvand.

Fabrikant: Premierlojtnant Thorsen.
Tlf. 527. Aarhus. Tlf. 527.

A. Muchitsch,
Pelsvare- & Hattemagasin.

Vestergade 7. - Telefon 932.

Aarhus.

Danske Drenges nye Sangbog.

Pris 3 Kr.

Ønsk dig den i Fødselsdagsgave.

Udkommen er

Dansk Ungdoms Sangbog.

Samlet af Rektor Hartvig Møller.

Den kendte Skolemand og Spejderfører Rektor *Hartvig Møller* har i denne Bog samlet alle de lødigste nordiske Sange.

Han skriver i Forordet:

Heri findes de gode gamle Sange og de nye, der har samme Præg som de.

God Ungdom elsker at synge gode Sange, og den bliver bedre af at synge dem.

Til den er denne Samling.

Steen Hasselbalchs Forlag.

Egnet til Skolebrug.

Pris 3 Kr.

Den bedste Spejdersangbog.

FLØDE

CARAMELLER

FRA

DANSK-ENGELSK

CARAMELFABRIK

ER DE BEDSTE

OG

MEST VELSMAGENDE

Chic Fløde Caramel

D. E. C. Creame Caramel

Nucca Caramel

D. E. C. Chocolate Caramel

Blacks Toffee Stænger

Iris Caramel

Faas overalt i Skandinavien